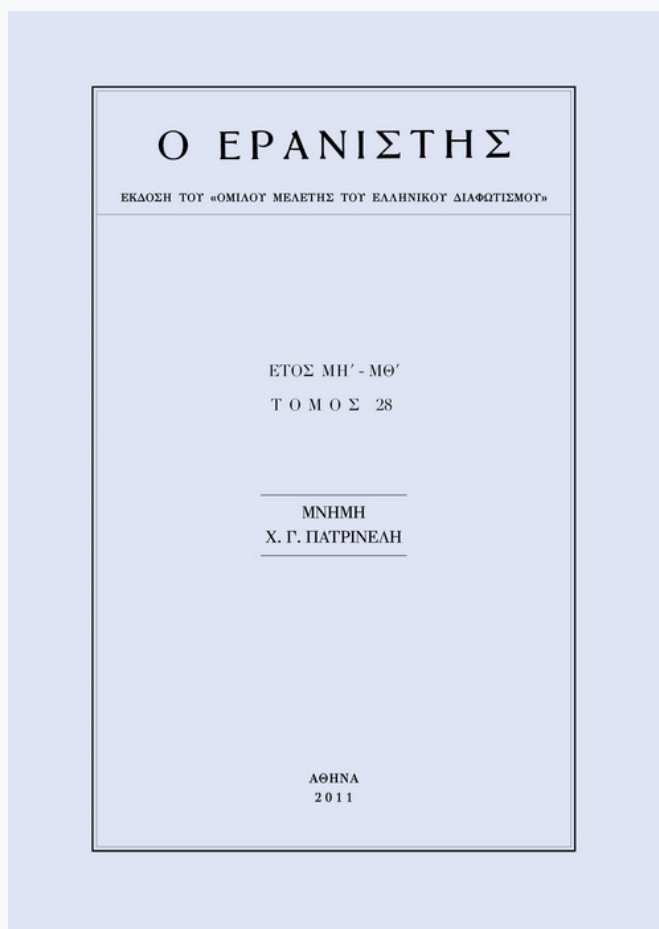

The Gleaner

Vol 28 (2011)

In Memoriam of C. G. Patrinelis

Η «Είδησις των τάξεων των μουρατόρων» και η πρόσληψη του τεκτονισμού από τον οικουμενικό πατριάρχη Καλλίνικο Γ΄

Γιώργος Κουτσακιώτης

doi: [10.12681/er.132](https://doi.org/10.12681/er.132)

To cite this article:

Κουτσακιώτης Γ. (2011). Η «Είδησις των τάξεων των μουρατόρων» και η πρόσληψη του τεκτονισμού από τον οικουμενικό πατριάρχη Καλλίνικο Γ΄. *The Gleaner*, 28, 161–191. <https://doi.org/10.12681/er.132>

Η «ΕΙΔΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ ΤΩΝ ΜΟΥΡΑΤΟΡΩΝ»
ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΛΗΨΗ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟ Γ'

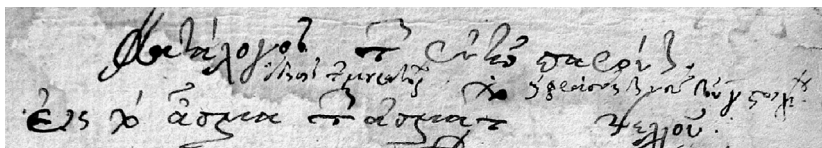
ΑΝΑΜΕΣΑΣ ΕΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΒΙΒΛΙΑ πού ὁ οἰκουμενικός πατριάρχης Καλλίνικος Γ' ἀφιέρωσε στή βιβλιοθήκη τοῦ Ἑλληνομουσείου Ζαγοράς, τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς γενέτειράς του, κατὰ τὸ 1785,¹ καὶ τὰ ὁποῖα φυλάσσονται σήμερα στή Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, βρίσκεται καὶ ὁ κώδικας πού περιλαμβάνει, μεταξύ ἄλλων, τὸ παλαιότερο γνωστὸ ἑλληνικὸ κείμενο ἀναφορικὰ μὲ τὸν τεκτονισμό. Ἀκριβέστερα, στὸν κώδικα αὐτόν, ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὸν κατάλογο πού συνέταξε ὁ Κ. Δυοβουνιώτης, φέρει τὸν ἀριθμὸ 11, σώζεται ἡ πρώτη μορφή τοῦ συγκεκριμένου κειμένου. Μία δευτέρα μορφή τοῦ ἴδιου κειμένου παραθέτει ὁ Καισάριος Δαπόντες στὸ ἀνέκδοτο ἔργο του *Βίβλος Βασιλειῶν* (Μονὴ Ξηροποτάμου, χφ 255), καὶ ἀντίγραφό της βρίσκεται ἐπίσης σὲ ἓναν κώδικα πού περιλαμβάνει ἀρκετὰ ἔργα τοῦ Δαπόντε καὶ προέρχεται ἀπὸ τὶς Παραδουνάβιες Ἡγεμονίες (Δημόσια Βιβλιοθήκη Βυτίνας, χφ 1), καθὼς καὶ σὲ ἓναν κώδικα πού συγκρότησε ὁ Μ. Γεδεών (Βιβλιοθήκη Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, χφ 170) καὶ στὸν ὁποῖο ἀντέγραψε τὸ ἐν λόγω κείμενο ἀπὸ τὴ *Βίβλο Βασιλειῶν*. Ὅπως διαπίστωσε ὁ Α. Ἀγγέλου, ἀντιπαραβάλλοντας τὶς δύο αὐτὲς μορφὲς τοῦ κειμένου, ὁ συντάκτης τῆς δευτέρας μορφῆς (τοῦ κώδικα τοῦ Δαπόντε) εἶχε ὑπόψη του τὴν πρώτη μορφή (τοῦ κώδικα τοῦ Καλλινίκου), καθὼς ἡ πρώτη εἶναι ἐκτενέστερη σὲ οὐσιαστικὰ σημεῖα καί, ἐπιπλέον, ἔχει ἔντονα ἰταλικὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα στή δευτέρα ἀποδίδονται στὰ ἑλληνικά.²

---

1. Κ. Δυοβουνιώτης, «Κατάλογος τῶν κωδίκων τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ζαγοράς», *Νέος Ἑλληνομνημον* 12 (1915), 456-458. Ἀπὸ τὴ θέση αὐτὴ θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸ προσωπικὸ τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης Ζαγοράς καὶ ιδιαίτερα τὴν προϊσταμένη, βιβλιοθηκονόμο Εἰρήνη Ἀναγνώστου, γιὰ τὴ βοήθειά τους στὴν αὐτοψία τῶν κωδίκων τοῦ Καλλινίκου κατὰ τὴν ἐρευνητικὴ ἀποστολή μου στὴ Ζαγορά, στὶς 23 Σεπτεμβρίου 2011.

2. Βλ. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ στὸν Νέον Ἑλληνισμό», *Ὁ Ἑραμιστής* 15 (1979), 183-184 σημ. 4 (γιὰ τὶς μορφὲς καὶ τὰ ἀντίγραφα τοῦ κειμένου), 187-192 (ἀντιπαραβολὴ τῶν δύο μορφῶν), 223-225 (διαπιστώσεις

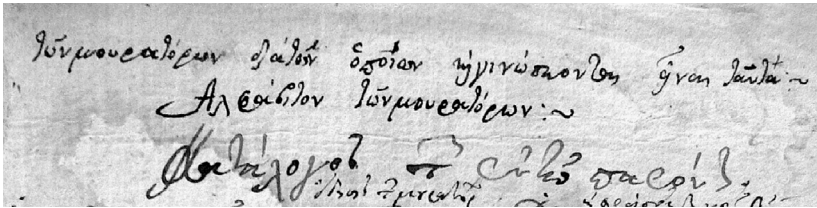
Πρὶν ἐξετασθεῖ τὸ ζήτημα τῆς ταυτότητας τοῦ κειμένου αὐτοῦ, πρέπει νὰ διορθωθεῖ ἓνα σημεῖο στὴν περιγραφή τοῦ κώδικα τοῦ Καλλινίκου ἀπὸ τὸν Δουβουινιώτη, ἓνα σημεῖο ποὺ ὀδήγησε τὸν Ἀγγέλου σὲ μία λανθασμένη ὑπόθεση. Μὲ μιά ἀπλή αὐτοψία τοῦ κώδικα 11 τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης Ζαγοράς διαπιστώνει κανεὶς εὐκόλα ὅτι τὸ σχετικὸ μὲ τὸν τεκτονισμό κείμενο, τὸ ὁποῖο ἐπιγράφεται «Εἶδησις τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων ὁποῦ φυλάττουσιν, ὅταν προσδεχθῶσι τινὰ μέλλοντα λευκανθῆναι», γράφτηκε ἐκ τῶν ὑστέρων στὸν κώδικα, στὰ πρῶτα φύλλα του ποὺ ἀρχικὰ εἶχαν μείνει ἀγραφα· τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ ἐπόμενο κείμενο τοῦ κώδικα μὲ τὸν τίτλο («Ἀρχὴ τοῦ Γ'»), ἀπὸ τὸ ὁποῖο μάλιστα ἀρχίζει καὶ ἡ μεταγενέστερη, μὲ μολύβι, ἀρίθμηση τῶν φύλλων. Τὸ γεγονός αὐτὸ μαρτυρεῖ ὁ πίνακας περιεχομένων τοῦ κώδικα, ὅπου μετὰ τὸν τίτλο τοῦ πίνακα («Κατάλογος τῶν ἐν τῷ παρόντι») ἔχει προστεθεῖ ἐκ τῶν ὑστέρων, μὲ μικρότερα γράμματα καὶ μὲ μελάνι ἄλλου χρώματος, τὸ ἐξῆς: «Εἶδησις τῶν μουρατόρων καὶ φράσεις τινὲς τοῦ γ' στοιχείου».

Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 11, σελίδα περιεχομένων,
χωρὶς ἀρίθμηση (τμῆμα)

ἀπὸ τὴν ἀντιπαραβολή). Ὡστόσο, θὰ πρέπει νὰ διορθωθοῦν τὰ ἐξῆς: α) Τὸ χφ τῆς μονῆς Ἐηροποτάμου τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει τὸ ἐν λόγω κείμενο εἶναι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 255 καὶ ὄχι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 254· πιδ συγκεκριμένα, τὸ κείμενο αὐτὸ βρῖσκεται στὰ φύλλα 249^b-251^b τοῦ χφ 255. Ὁ ἀκριβὴς ἐντοπισμὸς τοῦ κειμένου στοὺς κώδικες τῆς ἀγιορείτικης μονῆς ἐγίνε δυνατὸς χάρι στὴ βοήθεια τοῦ συναδέλφου Φωκίωνα Κοτζαγεώργη, τὸν ὁποῖο καὶ εὐχαριστῶ θερμά. β) Τὸ κείμενο ἐντόπισε στὴν ἀνεκδότη *Βίβλο Βασιλειῶν* τοῦ Κ. Δαπόντε καὶ πρωτοδημοσίευσε, στὴν πλήρη μορφή του, ὁ Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης (1893) καὶ ὄχι ὁ Σ. Σκοπετέας (1954)· ἐπιπλέον, ὁ Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης δὲν ἐντόπισε τὸ κείμενο στὴ μονὴ Ἐηροποτάμου, ἀλλὰ στὴ *Βίβλο Βασιλειῶν* «σωζομένη ἐν δυσὶ τόμοις ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Μ. Λύρας ὑπ' ἀριθμ. 13-14 θέσιν Λ». Βλ. Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης, «Ποικίλη ἱστορία ἐκ τῆς Βίβλου τῶν Βασιλειῶν ἀνεκδότου συγγραμματος Καυσαρίου Δαπόντε», *Νεολόγου Ἑβδομαδιαία Ἐπιθεώρησις Πολιτικῆ, Φιλολογικῆ, Ἐπιστημονικῆ* 2 (1892-1893), 1008-1009.

Ἐπιπλέον, τὸ κείμενο «Εἶδησις τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων» συνεχίζεται καὶ τελειώνει στὸ πάνω μέρος τῆς σελίδας τοῦ πίνακα περιεχομένων, πρὶν ἀπὸ τὸν τίτλο του («Κατάλογος τῶν ἐν τῷ παρόντι»), ἀναφέροντας συγκεκριμένα: «(τὰ σημεῖα καὶ νεύματα) τῶν μουρατόρων διὰ τῶν ὁποίων καὶ γινώσκονται εἶναι ταῦτα: ~ Ἀλφάβητον τῶν μουρατόρων : ~ » (βλ. τὸ πανομοίωτο ποῦ ἀκολουθεῖ). Στὴν ἄλλη μορφή τοῦ ἴδιου κειμένου, σὲ αὐτὴν ποῦ μᾶς τὸ παραδίδει ὁ κώδικας τοῦ Δαπόντε, τὸ ἀντίστοιχο ἀπόσπασμα ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ταῦτα εἶναι τὰ σημεῖα καὶ ἡ τάξις τῶν Ἐλευθέρων Κονιάτων (δηλαδὴ τῶν ἐλευθέρων τεκτόνων, τῶν *muratori*), καὶ οἱ χαρακτῆρες ὁποῦ γράφουν εἶναι αὐτοὶ ὁποῦ φαίνονται» καὶ στὴ συνέχεια παρατίθενται οἱ συγκεκριμένοι χαρακτῆρες, γράμματα ἐνὸς ἄγνωστου ἀλφαβήτου.³ Τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν στὸν κώδικα τοῦ Καλλινίκου· ὥστόσο σημειώνεται ὅτι τὸ κείμενο ἔκλινε μὲ τὸ «Ἀλφάβητον τῶν μουρατόρων».

Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 11, σελίδα περιεχομένων,
χωρὶς ἀρίθμηση (τμήμα)

Τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ («Ἀλφάβητον τῶν μουρατόρων») στὸν κώδικα τοῦ Καλλινίκου, ὁ Δυοβουνιώτης τὴ συσχέτισε λαυθασμένα μὲ τὸ κείμενο ποῦ ἀκολουθεῖ τὴν «Εἶδησιν τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων», τὸ ὁποῖο φέρει τὸν τίτλο «Ἀρχὴ τοῦ Γ'», καὶ θεώρησε ὅτι τὸ δεύτερο αὐτὸ κείμενο ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ προηγούμενου· ἔτσι, περιγράφοντας τὸν κώδικα, γράφει:

- 1 (φ. 1^α). Ἀλφάβητον τῶν Μουρατόρων (μόνον τὸ γ).
2. (φ. 8^α). «Ἐρμηνεία τοῦ σοφωτάτου καὶ ὑπερτίμου Ψελλοῦ εἰς τὸ

3. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὅ.π., σ. 192. Στὸ ἀντίγραφο τῆς *Βίβλου Βασιλειῶν* τὸ ὁποῖο χρησιμοποίησε ὁ Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης, οἱ χαρακτῆρες αὐτοὶ παραλείπονται, ἀλλὰ ἀναφέρεται ὅτι εἶναι «εἰκοσι τέσσαρες»· βλ. Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης, «Ποικίλη ἱστορία...», ὅ.π., σ. 1009.

Ἄσμα τῶν ἁσμάτων διὰ στίχων πολιτικῶν πρὸς τὸν βασιλέα κῆρ Νικηφόρον Βοτανειάτην.»⁴

Στὸ κείμενο μὲ τὸν τίτλο «Ἀρχὴ τοῦ Γ'» δὲν περιλαμβάνονται παρὰ «φράσεις τινὲς τοῦ γ' στοιχείου» –ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ πίνακας περιεχομένων– οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὸν τεκτονισμό· πρόκειται οὐσιαστικὰ γιὰ μιὰ ἀπόπειρα λεξικογράφησης τῶν συνωνύμων μερικῶν λέξεων καὶ ἐκφράσεων ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ γάμα (π.χ. «Γαῖδαρος· ὄνος· κανθήλιος»), «Γελῶ κρυφίως· ὑπομειδιάζω»)⁵. Βασισμένος στὴ λανθασμένη περιγραφή τοῦ κώδικα ἀπὸ τὸν Δυοβουνιώτη, ὁ Ἀγγέλου περιέπλεξε ἀκόμη περισσότερο τὸ ζήτημα:

«Ἔτσι ὅπως διατυπώνεται τὸ περιεχόμενο τοῦ κ(ώδικα), τὸ Ἀλφάβητο θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ φύλλο 1α καὶ νὰ τελειώνει στὸ φ. 7β. Ἡ σημερινὴ ὅμως κατάσταση τοῦ κ(ώδικα), μὲ ἀποσπασμένα τὰ πρῶτα φύλλα, περιορίζει τὴν ἔκταση τοῦ Ἀλφαβήτου ἀπὸ τὸ φ. 1α ἕως 2β. Κατὰ συνέπεια, πρέπει κάποια στιγμή νὰ ἀποσπᾶσθικαν τὰ φύλλα 3 ἕως 7, ἀφοῦ, ἄλλωστε, ὁ Δυοβουνιώτης ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχει μόνον τὸ γ. Ὡστόσο καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Δυοβουνιώτη εἶναι ἐπισημάνης, γιὰτὶ στὴν περιγραφή τοῦ κ(ώδικα) περιορίστηκε νὰ ἀντιγράψει τὰ περιεχόμενα ὅπως ἀναφέρονται στὸ φ. 2β, ποὺ ἔγινε ἀπὸ ἄλλο, μεταγενέστερο ἀπὸ τοῦ γραφέα τοῦ κ(ώδικα), χέρι, καὶ ἴσως μάλιστα τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Καλλίνικου Γ', στὴν κατοχὴ τοῦ ὁποῖου βρισκόταν καὶ ὁ κ(ώδικας).»⁶

Ἡ ὑπόθεση αὐτὴ τοῦ Ἀγγέλου δὲν εὐσταθεῖ ἀφοῦ: α) τὰ φύλλα τοῦ κώδικα στὰ ὁποῖα εἶναι γραμμένο τὸ σχετικὸ μὲ τὸν τεκτονισμό κείμενο δὲν φέρουν ἀρίθμηση· β) ἡ ἀρίθμηση τῶν φύλλων, ὅπως σημειώθηκε προηγουμένως, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐπόμενο, λεξικογραφικὸ κείμενο («Ἀρχὴ τοῦ Γ'»), τὸ ὁποῖο καταλαμβάνει συγκεκριμένα τὰ φ. 1^α-6^α. γ) τὰ φ. 6^β-7^α εἶναι ἄγραφα, ἐνῶ στὸ φ. 7^β εἶναι γραμμένοι μερικοὶ «στίχοι πολιτικοὶ ἡμέτεροι (τοῦ Καλλίνικου)».

4. Κ. Δυοβουνιώτης, «Κατάλογος...», ὁ.π., σ. 466.

5. Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 11, φ. 3^β, 5^α.

6. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὁ.π., σ. 184 σημ.

4 (τὸ ἀπόσπασμα), 224 (διαπίστωση μὲ βάση τὴν ὑπόθεση ποὺ διατυπώνεται στὸ ἀπόσπασμα).

Η ταυτότητα τῆς παλαιότερης ἐλληνικῆς πηγῆς γιὰ τὸν τεκτονισμό

Στὸν κώδικα τοῦ Δαπόντε, τὸ κείμενο «Εἶδησις τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων» τιτλοφορεῖται διαφορετικὰ («Γάξις γινομένη ἐπὶ ὑποδοχῇ τινὸς Ἐλευθέρου Κονιάτου») καί, ἐπίσης, συνοδεύεται ἀπὸ μία «ἐνθύμησις» τοῦ σκοπελίτη λογίου τοῦ ἔτους 1747, ἡ ὁποία μᾶς πληροφορεῖ ὅτι: α) ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Παΐσιος Β΄ (γ΄ πατριαρχία: 1744-1748) ἔλαβε τὴν «εἶδησιν τῆς τάξεως καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ» τῶν τεκτόνων ἀπὸ τὸν μητροπολίτη Σμύρνης Νεόφυτο καὶ καταδίκασε τὸν τεκτονισμό· β) οἱ τέκτονες πρωτοεμφανίστηκαν στὴν Κωνσταντινούπολη –συγκεκριμένα στὸν Γαλατᾶ– τὸ 1747 καὶ ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ «τοὺς αὐτὸν (δηλ. τὸν Γαλατᾶν) κρατοῦντας».⁷ Τὶς δύο αὐτὲς διαφορετικὲς πληροφορίες τίς συσχέτισε ὁ Μ. Ι. Γεδεών καὶ συμπέρανε ὅτι «κατὰ τὸ 1744 ἢ 1745 ἡ Ἐκκλησία πληροφορηθεῖσα τὴν ἐν Γαλατᾶ Κων/πόλεως σύστασιν μασονικῆς λέσχης ἐξέδωκεν ἐπὶ τούτῳ συνοδικὸν γράμμα, ὅπερ ἀπεδοκίμαζε τὴν ἐταιρίαν ταύτην».⁸ Μὲ ἀφετηρία τὸ συμπέρασμα τοῦ Γεδεών, ὁ τέκτονας Δ. Π. Καλογερόπουλος ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ θεωρήσει ὅτι ὁ Παΐσιος Β΄ ἀναθεμάτισε τοὺς τέκτονες, ἀφοῦ «εἰς τὰς χεῖρας του εἶχε περιέλθει ἀντίτυπον τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον: *Τέκτων Μαθητευόμενος. Πρωτὸς βαθμὸς*, ἐκδοθέντος καὶ κυκλοφοροῦντος τῷ 1745 ἐν Κωνσταντινουπόλει πρώτου Ἑλληνικοῦ Τυπικοῦ».⁹ Ἔτσι, ὅταν ὁ ἐπίσης τέκτονας Σ. Σκοπετέας δημοσίευσε ἀργότερα τὸ ἐν λόγω κείμενο (ἀπὸ τὸν κώδικα τοῦ Δαπόντε) ἦταν βέβαιος ὅτι «πρόκειται περὶ περιλήψεως Τεκτ(ονικοῦ) Τυπικοῦ Αου βαθμοῦ, γεγραμμένης εἰς τὸ τοῦ Δαπόντε λεκτικὸν ὕφος

7. Στὸ ἴδιο, σ. 192. Βλ. πανομοιότυπο τῆς «ἐνθύμησις» στὴ σ. 168.

8. Μ. Ι. Γεδεών, *Πατριαρχικοὶ πίνακες. Εἰδήσεις ἱστορικαὶ βιογραφικαὶ περὶ τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου μέχρι Ἰωακείμ Γ΄ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης. 36-1884*, ἀνασύνταξη κειμένου, φιλολογικὴ ἐπιμέλεια, πίνακες καὶ εὑρετήρια τοῦ Ν. Α. Φοροπούλου [Σύλλογος πρὸς Διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων, ἀρ. 60], Ἀθήνα ²1996 (= 2003), σ. 533, ὅπου ὁμοίως ὁ συγγραφέας δὲν προσδιορίζει τὴν πηγὴ του: «ὡς ἀνέγνω ἐν ἀγιορειτικῷ χειρογράφῳ», γράφει. Ὡστόσο, σὲ μία ἄλλη μελέτη του, ὁ Γεδεών διευκρινίζει ὅτι πηγὴ του εἶναι τὸ χειρόγραφο τοῦ Kaisarion Δαπόντε καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ γράμματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Παΐσιος Β΄ καταδίκασε τὸν τεκτονισμό, «οὐδὲν ἤλθεν εἰς γνώσιν» του· βλ. «Ἐκκλησία καὶ Ἐπιστήμη κατὰ τὸν III αἰῶνα», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια* 8 (1887-1888), 283.

9. Δ. Π. Καλογερόπουλος, *Ἱστορία τῆς ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς Χώρας Ἐλευθέρως Τεκτονικῆς*, τχ. Α', 1740-1872, Ἀθήνα 1932, σ. 3.

τῆς Ἐποχῆς, ὡς δύναται εὐκόλως νὰ διαπιστώσῃ πᾶς Τέκτ(ων)». ¹⁰ Ὁ Α. Ἀγγέλου, δημοσιεύοντας καὶ σχολιάζοντας καὶ τὶς δύο παραλλαγές τοῦ κειμένου αὐτοῦ (ἀπὸ τοὺς κώδικες τοῦ Δαπόντε καὶ τοῦ Καλλινίκου), δέχεται τὴν ἀποψη τῆς τεκτονικῆς ιστοριογραφίας ὅτι πρόκειται γιὰ τεκτονικὸ τυπικὸ, ἀναγνωρίζοντας ὡστόσο ὅτι ἡ πληροφορία τοῦ Καλογερόπουλου γιὰ τὴν κυκλοφορία τοῦ τυπικοῦ σὲ ἔντυπη μορφή, στὴν Κωνσταντινούπολη, εἶναι ἀμάρτυρη· μάλιστα, ὑποθέτει ὅτι πρόκειται γιὰ μετάφραση τοῦ τυπικοῦ ποὺ ὁ ἄγγλος τέκτονας Alexander Drummond, ἰδρυτῆς τῶν πρώτων στοῶν στὴν ἀνατολικὴ Μεσόγειο, «πρέπει νὰ ἔφερε μαζί του». ¹¹ Ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς ἀποψῆς αὐτῆς ἐξέφρασε πρόσφατα καὶ ἡ Ἰλια Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, καθὼς γράφει συγκεκριμένα σὲ μία σημείωση τοῦ σχετικοῦ ἔργου της:

«Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προέλευση τοῦ κειμένου: δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ προέρχεται ἀπὸ κάποια τεκτονικὴ ἐκδοχή. Μέχρι το 1744/5 ποὺ φαίνεται νὰ ἀρχίζει ἡ μεταφορὰ τοῦ τεκτονισμοῦ στὸν ἐλληνόφωνο χῶρο, ὁ σημαντικότερος τρόπος διάδοσης τῶν τεκτονικῶν τυπικῶν ἐξῶ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῶν στοῶν ἦταν τὰ ἀντιτεκτονικὰ κείμενα καὶ ὄχι οἱ τεκτονικὲς ἐκδόσεις.» ¹²

Στὸν τεκτονισμό, ὡς τυπικὰ (*rituals, rituels*) ἐννοοῦνται σήμερα τὰ κείμενα ποὺ περιλαμβάνουν «des paroles prononcées et les actions effectuées par les membres d'une Loge au moment d'ouvrir et de fermer leurs travaux, et lorsque l'initiation ou un grade maçonnique est conféré». Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια, καμιὰ ἀπὸ τὶς σωζόμενες, παλαιότερες τοῦ 1760,

10. Σ. Σκοπετέας, «Μουρατόροι καὶ Κονιάται», *Τεκτονικὸν Δελτίον* 18 (Ἰούνιος 1954), 561.

11. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὅ.π., σ. 223-225. Μὲ ἐξάιρεση τῆ μελέτη τοῦ Α. Χ. Ριζόπουλου (βλ. σημ. 17), ἡ σύγχρονη ἐλληνικὴ, τεκτονικὴ ἢ μὴ, ιστοριογραφία ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ τεκτονικὸ τυπικὸ ἢ, ἔστω, γιὰ περίληψη ἐνὸς τυπικοῦ· βλ. ἀντίστοιχα Σ. Papastathopoulos, «Les mouvements anti-maçonniques dans l'espace hellénophone, de 1740 à nos jours : réactions orthodoxes, ecclésiastiques et laïques», *Acta Macionica* 9 (1999), 230-232 καὶ Ι. Λουκάς, *Ἱστορία τῆς ἐλληνικῆς μασονίας καὶ ἡ ἐλληνικὴ ἱστορία*, Ἀθήνα 1991, σ. 40-43. Εὐχαριστῶ τὸν συνάδελφο Thierry Zarcone ποὺ μοῦ ἔκανε γνωστὴ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἄρθρου τοῦ Παπασταθόπουλου.

12. Ἰλια Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, *Ὁ τεκτονισμὸς στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία καὶ γραμματεία τοῦ 18ου αἰῶνα. Οἱ γερμανόφωνες μαρτυρίες*, Ἀθήνα 2010, σ. 141-142 σημ. 33.

χειρόγραφες ἢ ἔντυπες, ἀγγλικές τεκτονικές «κατηχήσεις» (*catechisms*) –διαλεκτικά κείμενα μὲ ἐρωταποκρίσεις– δὲν ἀποτελοῦν τυπικά· ἐνῶ ἓνα ἀχρονολόγητο χειρόγραφο γαλλικὸ τεκτονικὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ τυπικὸ, εἶναι μεταγενέστερο τοῦ 1745.¹³ Κατὰ συνέπεια, τὸ ἀφηγηματικὸ κείμενο ποὺ μᾶς παραδίδουν οἱ κώδικες τοῦ Δαπόντε καὶ τοῦ Καλλινίκου δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐλληνικὸ τεκτονικὸ τυπικὸ οὔτε μετάφραση ἀγγλικοῦ τεκτονικοῦ τυπικοῦ.

Ὁ ἱστορικὸς Pierre-Yves Beaurepaire, μὲ ὅσα ἀναφέρει στὸ ἀκόλουθο παράθεμα, μᾶς ἐπιτρέπει ἐντέλει, ὄχι μόνον νὰ προσεγγίσουμε τὰ ξένα πρότυπα τοῦ ἐν λόγῳ ἐλληνικοῦ κειμένου, ἀλλὰ καὶ νὰ κατανοήσουμε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴ χρήση του:

«Parmi les ouvrages qui traitent de la Franc-maçonnerie au XVIIIe siècle, le genre de la divulgation s'impose très rapidement avec des ouvrages phares comme la *Masonry Dissected* de Prichard de 1730, dont une traduction française circule avant 1743, et le *Secret de l'ordre des francs-maçons* de l'abbé Pérau, publié en 1745. Ces ouvrages de divulgation ont paradoxalement joué un rôle essentiel dans le développement de l'Ordre maçonnique. Dépourvus de privilèges royaux, mais bénéficiant d'une large diffusion, traductions, éditions partielles et plagiat abondent, ils ont fait connaître l'Ordre à des milliers de profanes, dont nombre sollicitèrent ensuite leur réception, et ils ont surtout permis de garder la trace écrite des catéchismes maçonniques et des rituels de réception, quand la règle primitive de la transmission orale et de l'apprentissage par cœur des catéchismes entraînait nécessairement leur altération involontaire voir leur perte, dès lors que la chaîne de la mémoire orale était rompue. C'est ainsi qu'on utilise couramment au XVIIIe siècle les livres de Prichard et de Pérau, pour procéder aux réceptions aux trois premiers grades.»¹⁴

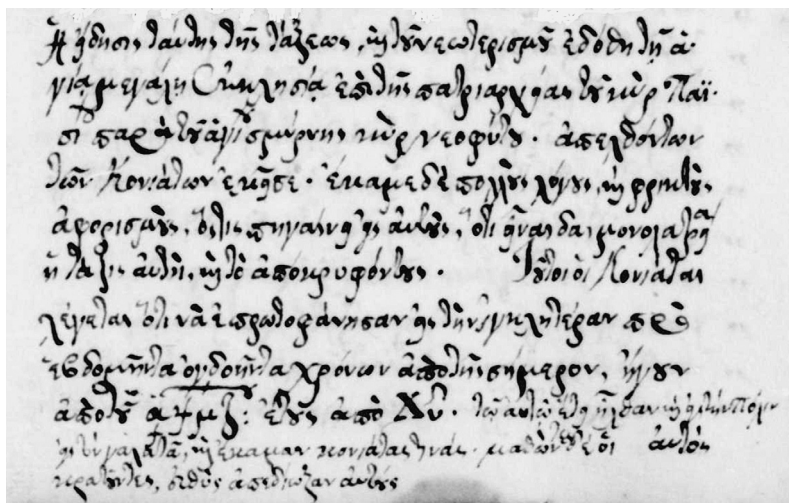
Ἀνάμεσα στὰ ἔργα αὐτὰ (*divulgations, exposures*), λοιπόν, ποὺ κοινοποιοῦσαν στοὺς «ἀμύητους» (*profanes*) τὸ τελετουργικὸ μύησης στὸν τεκτονισμό, τὸ ὁποῖο ἀρχικὰ μεταδιδόταν προφορικά, θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσει κανεὶς τὰ ξένα πρότυπα τοῦ ἐλληνικοῦ κειμένου, πράγμα ποὺ

13. A. Bernheim, «Le plus ancien rituel maçonnique manuscrit français ?», *Masonica* 2 (1992), 1-31 (ἀναδημοσίευση στὴν ἱστοσελίδα http://www.freemasons-freemasonry.com/masonica_GRA_bernheim01.html).

14. P.-Y. Beaurepaire, *La République universelle des francs-maçons. De Newton à Metternich*, Rennes 1999, σ. 14-15.

έπισήμανε και η Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, παρατηρώντας επίσης το έξις: «Μία πρόχειρη σύγκριση έδειξε ότι το σωζόμενο ελληνικό τυπικό παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με το τυπικό που περιγράφει ο Pérau στο έργο του». ¹⁵ Το έργο *Le secret des francs-maçons* του γάλλου άββã Gabriel-Louis Calabre Pérau, τó όποιο πρωτοεκδόθηκε τόν Φεβρουάριο τού 1744 και γνώρισε έκτοτε πολλές εκδόσεις, μεταφράσεις και αντιγραφές, περιγράφει πράγματι τó τελετουργικό μύησης στόν τεκτονισμό, λίγο ή πολύ, όπως περιγράφεται και στó έλληνικό κείμενο· αλλά ό Pérau, στó συγκεκριμένο σημείο τού έργου του, άντέγραψε ένα παλαιότερο κείμενο τó όποιο είναι γνωστό στήν ιστοριογραφία ως «τó φυλλάδιο τού Hérault» ή «τó τυπικό τού Hérault». Τó κείμενο αυτό, πού άποτελεί τó παλαιότερο γνωστό πρωτότυπο γαλλικό κείμενο κοινοποι-

Μονή Ξηροποτάμου, χφ 255, φ. 251^β (τμήμα)

15. Ήλια Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, *Ο τεκτονισμός...*, ό.π., σ. 141–142 σημ. 33. Θα πρέπει όμως νά διευκρινιστεί έδώ τó έξις: Η Ήλια Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister θεωρεί τó έργο τού άββã Pérau, όπως και τού Prichard, άντιτεκτονικό έργο. Τά συγκεκριμένα έργα δέν στρέφονταν έναντίον τών τεκτόνων, άπλώς κοινοποιούσαν τίς κατηχήσεις και τά τελετουργικά τους· γι' αυτό τόν λόγο και ό P.-Y. Beaurepaire τά χαρακτηρίζει, στó άπόσπασμα πού παρατέθηκε, ως «ouvrages de divulgation». Βλ. επίσης τó λήμμα «Livre» τού ίδιου συγγραφέα στó E. Saunier (έπιμ.), *Encyclopédie de la Franc-maçonnerie*, Παρίσι 2000, σ. 504–507.

ησης μυστικῶν τοῦ τεκτονισμοῦ, συντάχθηκε ἀπὸ τὸν γάλλο ἀνώτατο ἀξιωματικὸ τῆς ἀστυνομίας (*Lieutenant général de police*) René Hérault καὶ δημοσιεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μεταξὺ τῆς 13ης καὶ τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1737· τοὺς ἐπόμενους μῆνες, αὐτὴ ἢ ἀρχικὰ ὑπηρεσιακοῦ χαρακτῆρα ἔκθεση τοῦ Hérault κυκλοφόρησε χειρόγραφα ἢ ἀναδημοσιεύτηκε, συχνὰ ἐλαφρῶς παραλλαγμένη, σὲ ἑφημερίδες καὶ βιβλία διαφόρων χωρῶν καὶ σὲ πολλὰς γλώσσας.¹⁶ Μιὰ ἀντιπαραβολὴ τοῦ κειμένου αὐτοῦ καὶ τῶν δύο ἑλληνικῶν παραλλαγῶν ἔχει ἤδη γίνεαι ἀπὸ τὸν τέκτονα Α. Χ. Ριζόπουλο¹⁷ καὶ ἀποδεικνύει, τελικὰ, ὅτι τὸ ἑλληνικὸ κείμενο ἀποτελεῖ μετάφραση κάποιας χειρόγραφης ἢ ἐκδομένης παραλλαγῆς τῆς ἔκθεσης τοῦ Hérault, προφανῶς ἰταλικῆς, ἀφοῦ ἡ παραλλαγὴ στὸν κώδικα τοῦ Καλλινίκου ἔχει ἔντονα ἰταλικά γλωσσικά στοιχεῖα. Ἐπιπλέον, ἡ ἴδια ἀντιπαραβολὴ ἀποσαφηνίζει τὴ σχέση τῶν δύο παραλλαγῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου, πράγμα πού παρέβλεψε ὁ Ριζόπουλος· συγκεκριμένα ἐπιβεβαιώνει τὴ διαπίστωση τοῦ Α. Ἀγγέλου ὅτι ἡ μορφή τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου στὸν κώδικα τοῦ Καλλινίκου εἶναι πλησιέστερη στὸ γαλλικὸ πρότυπο. Ἄς δοῦμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα:

16. H. Amblaine [=A. Bernheim], «Masonic Catechisms and Exposures», *As Quatuor Coronatorum* 106 (1993), 141-153 (ἀναδημοσίευση στὴν ιστοσελίδα <http://www.freemasons-freemasonry.com/bernheim8.html>). Γιὰ τὴ χειρόγραφη κυκλοφορία τοῦ κειμένου βλ. J. A. M. Snoek, «A Manuscript Version of Hérault's Ritual», στὸ R. Caron – J. Godwin – W. J. Hanegraaff – J.-L. Vieillard-Baron (ἐπιμ.), *Ésotérisme, gnosés & imaginaire symbolique : Mélanges offerts à Antoine Faivre* [Gnostica, ἀρ. 3], Leuven 2001, σ. 507-521. Τὴν ἔκθεση τοῦ Hérault ἀντέγραψε καὶ ὁ ἱππότης Valerio di Muzio di Angelliere Alticozzi, σωματοφύλακας τοῦ μεγάλου δούκα τῆς Τοσκάνης, στὸ ἔργο του *Relazione della Compagnia de' Liberi Muratori*, τὸ ὁποῖο δημοσιεύτηκε τὸ 1746 στὴ Νάπολη καὶ ἀποτελεῖ τὴν παλαιότερη ἔκδοση στὴν ἰταλικὴ γλώσσα πού κοινοποιοῦσε τὰ μυστικά τῶν τεκτόνων· βλ. τὴ σύγχρονη ἐπανεκδοσιὴ τοῦ ἔργου: Valerio Angiolieri Alticozzi, *Relazione della Compagnia de' Liberi Muratori* [Biblioteca Massonica – Fonti, ἀρ. 4], Foggia 1992, σ. 13-14 (πρόλογος τοῦ S. Mennini γιὰ τὴ σημασία τοῦ ἔργου), 30 κ.έ. (περιγραφή τοῦ τελετουργικοῦ μύησης).

17. Α. Χ. Ριζόπουλος, *Ἑλληνικὸ Τεκτονικὸ Ἐγχειρίδιο*, Ἀθήνα 3^η 2011 (ἀ' ἔκδοση: 2002), σ. 51-52, 210-215 (ἀντιπαραβολὴ τῶν κειμένων). Θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἐδῶ ὅτι ὁ Ριζόπουλος ἀναφέρει τὸ κείμενο τοῦ Hérault ὡς «τὸ φυλλάδιον *Réception d'un Frey=Maçon*» καὶ δὲν κάνει λόγο γιὰ τὸν συγγραφέα τοῦ φυλλαδίου (προφανῶς τὸ θεωρεῖ ἀνώνυμο)· ὅπως ὅμως γράφει ὁ Α. Bernheim («Masonic Catechisms...», ὁ.π.), δὲν εἶναι ὀρθὸ τὸ φυλλάδιον τοῦ Hérault νὰ ἀναφέρεται μὲ τὸν τίτλο *Réception d'un Frey=Maçon*, διότι ὁ τίτλος αὐτὸς ἐκφράζει μόνον «one of the many slightly different printed versions of the publication ordered by Hérault in December 1737».

Hérault	κώδικας Καλλινίκου	κώδικας Δαπόντε
α) «On le deppouille de tous les Métaux & Joyaux qu'il peut avoir sur lui, comme Boutons, Boutons, Bagues, Boetes &c.»	α) «Μετά πῦτα ἐν γόζωντάς του κάθε εἶδος μετάλλου καί λίθων πολυτελείων, φέμπιας, δηλ. κουμπία, ταμπακέρα, δακτυλίδια καί τὰ παρακλήσια (...)	α) «Ἐπειτα τοῦ ἀφαιρεῖται κάθε λογῆς μέταλλον, λίθοι πολυτιμοί καί τὰ ἐξ ἧς»)
β) «Après quoi le Parrain laisse dans la Chambre obscure son Filleul, & va frapper trois fois à la Porte de la Chambre de Réception où le Vénérable Grand Maître est avec le Gros du Corps. Le dit Grand Maître répond de dedans par trois autres Coups, & fait ouvrir la Porte. Alors le Parrain dit : Il se présente un Gentilhomme, Nommé, un Tel : qui demande à être Reçu (Nota qu'il y a en dehors & en dedans, de la Grande Chambre de Réception, quelques Frères Surveillans, l'Épée nue en main, pour écarter les Profanes).»	β) «Καί μετά πῦτα κροῖεῖ ὁ ρεθεῖς ἀνάδοχος, ὅς καί ὀδηγός, τήν θύραν τρεῖς, λέγωντας ὅτι εἰς ἐγγενικῶς παρεστᾶθη διά νά προσδεχθῆ εἰς τήν συντροφίαν. (Ἐσωθεν καί ἐξώθεν ἀντῆς τῆς κάμερας εἶναι ἔτοιμοι συναδελφοί μετὰ τᾶ σπαθία γυμνά εἰς τᾶς χεῖρας, ὅπου τήν φυλάττουσιν ἀπό κάθε ρῦτον).»	β) «Περώντας οὔτος ὁ καιρός, ἐρωτᾶται τρεῖς φορᾶς περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαπτίσματος. Ἐσω καί ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι εἶναι οἱ συναδελφοί μετὰ σπαθί γυμνὸν εἰς τὰς χεῖρας, φυλάττοντές τον ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσίαν.»
γ) «Le Grand Maître dit : faites lui voir le Jour, il y a assez longtems, qu'il en est privé. Dans cet instant on lui débande les yeux ;»	γ) «(...) προστάζει νά τοῦ δοθῆ εὐκαιρία νά ἰδῆ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀπὸ τὸ ὅπου ἔστέρηθη διὰ ὀλίγον καιρόν. Καί εὐθὺς ξεδαίνοντές του τὰ μάτια (...)	γ) «(...) καί ἐτῆ προστάζει νά τοῦ λυθῶν οἱ ὀφθαλμοί.»
δ) «Alors avant de remettre son Verre sur la Table, on le porte sur la Mamelle gauche ; puis sur la droite ensuite en avant : Le tout par trois fois (...)	δ) «καί κατεβάζοντάς το τὸ σφίγγουσι τρεῖς φορᾶς εἰς τήν δεξιάν, ἀριστεράν καί κορυφῆν τοῦ στήθους (...)	δ) «καί βάζοντάς το κάτω καί ὑστερόν πέρνοντάς το τὸ σφίγγουν εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος τοῦ στήθους τρεῖς φορᾶς (...)

18. Βλ. Α. Χ. Ριζόπουλος, *Ἐλληνιστὸ Ἐργχειαῖδιο*, ὁ.π., σ. 210 (α), 210-211 (β), 212 (γ), 214 (δ).

Ὁ Ἀγγέλου, ἀντιπαραβάλλοντας τὶς δύο ἑλληνικὲς παραλλαγές τοῦ κειμένου, διαπίστωσε ἐπιπλέον ὅτι ὁ συντάκτης τῆς παραλλαγῆς ποῦ μᾶς παραδίδει ὁ κώδικας τοῦ Δαπόντε εἶχε ὑπόψη του τὴν ἄλλη παραλλαγή (τοῦ κώδικα τοῦ Καλλινίκου), διότι «ἐνῶ διαφέρουν τόσο λεκτικὰ τὰ δύο τυπικά, καὶ μόνο τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν καὶ στὰ δύο τρεῖς φράσεις ἀπόλυτα ταυτόσημες, πρέπει νὰ ἀποκλείσει τὸ ἐνδεχόμενο γιὰ μεταφραστικὴ σύμπτωση». Ἡ ἀντιπαραβολὴ τῶν ἑλληνικῶν παραλλαγῶν καὶ τοῦ γαλλικοῦ προτύπου μᾶς δείχνει, ἐπίσης, ὅτι ὁ συντάκτης τῆς δεύτερης παραλλαγῆς (τοῦ κώδικα τοῦ Δαπόντε) εἶχε στὰ χέρια του καὶ κάποιο ἄλλο, πλησιέστερο στοῦ γαλλικοῦ πρότυπο κείμενο, καθὼς μερικὲς φράσεις τοῦ προτύπου μεταφράζονται πιστὰ στὴν παραλλαγή αὐτὴ, ἐνῶ ἀποδίδονται λανθασμένα ἢ παραλείπονται στὴν πρώτη παραλλαγή (τοῦ κώδικα τοῦ Καλλινίκου). Οἱ πιὸ ἐνδεικτικὲς φράσεις εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

Hérault	κώδικας Δαπόντε	κώδικας Καλλινίκου
α) «Il n'a rien contre la Loy, contre la Religion, contre le Roi, ny contre les Mœurs (...)»	α) «(...) ὅμως διὰ νὰ μὴ λογιᾶσθης ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐνεργεῖται ἐναντίον τοῦ νόμου, πιστεῶς τε καὶ τοῦ βασιλέως (...)»	α) «μὴν ἤθελες τὸ κρίνη ὅμως ἐναντίον τῆς γραφῆς, τῆς πίστεως καὶ βασιλέως (...)»
β) «(...) il pose la Main droite sur l'Évangile (...)»	β) «(...) ἔχοντας τὸ δεξιὸν του χέρι ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον (...)»	β) «(...) τὴν δὲ ἀριστερὰν χεῖρα ἔχοντας τὴν ἐπάνω τοῦ Εὐαγγελίου (...)»
γ) «(...) on se met à Table ou l'on boit, avec la permission du V. G. M. à la Santé du nouveau Frère (...)»	γ) «Ἐπειτα, ἀδεία τοῦ Πρωτομαίστορος, κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πίνουν εἰς τὴν υἰείαν τοῦ συναδελφοῦ.»	γ) «Μετέπειτα, καθήμενος μὲ ἀδειαν τοῦ μεγάλου διδασκάλου εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ πῆν εἰς τὴν υἰείαν τῶν συναδελφῶν (...)»
δ) «& on crie par trois fois, chacun, Vivat.»	δ) «(...) φωνάζοντας ὁμοῦ τρεῖς φοραῖς, ζήτω, ἤγουν βίβατ.»	δ) «φωνάζοντας μὲ ὑψηλὴν φωνὴν τὸ βίβα.» ¹⁹

19. Στὸ ἴδιο, σ. 212 (α), 213 (β), 214 (γ, δ).

*Η πρόσληψη του τεκτονισμού από τον ορθόδοξο κληρο
και από τον Καλλίνικο*

Ἡ ἀτεκμηρίωτη πληροφορία τοῦ Δ. Καλογερόπουλου ὅτι ἡ «Εἰδήσις τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων» κυκλοφόρησε τὸ 1745, σὲ ἔντυπη μορφή, στὴν Κωνσταντινούπολη, ὀδήγησε τὸν Α. Ἀγγέλου στὴν εἰκασία («ὅτι τὸ ἔντυπο αὐτὸ ἐχρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Δαπόντε», καθὼς μάλιστα ὁ σκοπελίτης λόγιος («στὴν συγκεκριμένη αὐτὴν ἐποχὴ ἐζοῦσε στὴν Πόλη»)· καὶ ἐπειδὴ τὸ δεύτερο («τυπικὸ») σώθηκε στὰ κατάλοιπα τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου, («εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ συμπεράνουμε), προσθέτει ὁ Ἀγγέλου, «ὅτι ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ἴδια προέλευση μὲ τὸ πρῶτο, δηλαδὴ τὴν Κωνσταντινούπολη». Ὡστόσο, ὁ Ἀγγέλου, στὸ σημεῖο αὐτό, παραβλέπει μίαν προηγούμενη, διαφορετικὴ διαπίστωσή του: «Ἐνα ἀντίγραφο τοῦ («τυπικοῦ»), στὴν ἴδια μορφή μὲ ἐκείνη στὴν ὁποία μᾶς τὸ παραδίδει ὁ Δαπόντες, σώζεται στὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1 κώδικα τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης Βυτίνας, ὁ ὁποῖος, («ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του, ἔχει προέλευση ἀπὸ τὴν Ἡγεμονίαν καὶ περιλαμβάνει ἀρκετὰ ἔργα τοῦ Δαπόντε».²⁰ Ἄν θεωρήσουμε δεδομένη τὴ σχέση τῶν δύο ἐλληνικῶν παραλλαγῶν (σύμφωνα μὲ τὴ διαπίστωση τοῦ Ἀγγέλου) καί, ἐπίσης, λάβουμε ὑπόψη μας τὸ γεγονός ὅτι ὁ Δαπόντες εἶχε ἤδη στὰ χέρια του τὸ κείμενο τὸ 1747 (σύμφωνα μὲ τὴν «ἐνθύμησή» του), ἡ προέλευση τοῦ κειμένου ἀπὸ τὴν Παραδουνάβιαν Ἡγεμονίαν φαίνεται περισσότερο πιθανὴ γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: α) Κατὰ τὴν τετραετία 1744-1748, ὁ Καλλίνικος διετέλεσε μητροπολίτης Προϊλάβου καὶ βρισκόταν στὴ Βράιλα.²¹ β) ὁ Δαπόντες ζοῦσε ἐπίσης στὴ Μολδοβλαχία καὶ ἔφτασε στὴν Κωνσταντινούπολη γύρω στὴς 27 Μαρτίου/7 Ἀπριλίου 1747, ὅπου, ὁμως, συνελήφθη ἀμέσως καὶ φυλακίστηκε γιὰ εἴκοσι μῆνες.²² γ) οἱ

20. Βλ. ἀντίστοιχα Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὁ.π., σ. 223-224, 183-184 σημ. 4. Ὁ Γ. Κεχαγιόγλου («Ἀνέκδοτα στοιχεῖα γιὰ τὸν Καϊσάριο Δαπόντε ἀπὸ τὸ χειρόγραφο Βυτίνας ἀριθ. 1»), Ὁ Ἐραμιστής 18 (1986), 36-37) διαπιστώνει ἐπίσης ὅτι ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ κώδικα αὐτοῦ ὀδηγοῦν στὰ χρόνια τῆς πρώτης διαμονῆς τοῦ Κ. Δαπόντε στὴ Μολδοβλαχία (1731-1746).

21. Βλ. ἰδιαιτέρως Α. Δ. Χρυσοβέργης, Ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Καλλίνικος ὁ Γ' ὁ ἐκ Ζαγοράς (1757), Ζαγορὰ 1995, σ. 51-60. Τὴν προέλευση τοῦ κειμένου ἀπὸ τὴν Παραδουνάβιαν Ἡγεμονίαν θεωρεῖ πιθανὴ καὶ ἡ Ἰλια Χατζηπαναγιώτη-Sangmeister (Ὁ τεκτονισμὸς..., ὁ.π., σ. 141 σημ. 33).

22. Γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς τοῦ Κ. Δαπόντε ἀναλυτικὰ βλ. Μάχη Πατζη-Ἀποστολοπούλου, Ἑλληνες λόγιοι τοῦ 18ου αἰῶνα ἀφανεῖς, ἄσημοι καὶ διάσημοι σὲ διασταυρούμενες τροχιές [ΚΝΕ/ΕΙΕ, ἀρ. 96], Ἀθήνα 2007, σ. 113-133.

δύο άνδρες συνδέονταν με μακροχρόνια φιλία, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ θὰ πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ στὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ζοῦσαν στὶς Ἡγεμονίες. Τὸ τελευταῖο γεγονός, καὶ ἰδιαίτερα τὸ ὅτι ὁ Καλλίνικος καὶ ὁ Δαπόντες ἀντάλασσαν μεταξύ τους βιβλία,²³ φαίνεται νὰ ἐξηγεῖ καὶ τὴν καταχώριση τῆς «Εἰδήσεως τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων» στοὺς κώδικες τῶν δύο λογίων. Ἄν ἡ προηγούμενη ὑπόθεση ἰσχύει, τότε ἡ διαφορετικὴ ἀπόδοση τοῦ κειμένου, στὴ δεύτερη σωζόμενη παραλλαγή του, εἶναι ἔργο τοῦ Δαπόντε, μὲ βάση τόσο τὴν παραλλαγή τοῦ Καλλινίκου ὅσο καὶ κάποια ἄλλη, πλησιέστερη στοῦ γαλλικὸ πρότυπο. Ἄλλωστε, τὸ ἴδιο ἔπραξε ὁ σκοπελίτης λόγιος καὶ στὴν περίπτωση ἑνὸς ἄλλου κειμένου: Ὁ Δαπόντες, γράφοντας τὸ ἔργο του *Κατάλογος ἱστορικός*, «εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν» τὸ ἔργο τοῦ Καλλινίκου *Κατάλογος σοφῶν τινῶν τοῦ νῦν αἰῶνος*.²⁴

Ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν τόπο προέλευσης τῆς «Εἰδήσεως τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων», θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται βέβαιο ὅτι ὁ Καλλίνικος γνώριζε τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ δράση τῶν τεκτόνων πολὺ πρὶν γίνεῖ οἰκουμενικὸς πατριάρχης (16 Ἰανουαρίου–22 Ἰουλίου 1757). Τὸ ζήτημα τῆς διάδοσης τῶν τεκτονικῶν ἰδεῶν φαίνεται νὰ ἀπασχολοῦσε ἔντονα τοὺς ὀρθόδοξους ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους καθ' ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο· πέρα ἀπὸ τὴν ἐκδοση πατριαρχικοῦ γράμματος καταδίκης τοῦ τεκτονισμοῦ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τρίτης πατριαρχίας τοῦ Παϊσίου Β' (1744–1748), ἐκδόσεις κληρικῶν τῶν ἀρχῶν τῆς ἐπόμενης δεκαετίας ἀποδοκίμαζαν ἔντονα τὴ ραγδαία ἐξάπλωση τῶν τεκτονικῶν ἰδεῶν. «Οἱ Πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου ἐσηκώθησαν, ἤγουν οἱ Φραγμασώνιδες», ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ, μεταξύ ἄλλων, ἡ *Σύνοψις νέα βιβλίου νομικοῦ καὶ περι*

23. Κ. Καλλιανός, «Οἱ Ζαγοριανοὶ Καλλίνικος ὁ Δ' καὶ Κων/νος Ξυπόλυτος καὶ οἱ φιλικές τους σχέσεις μὲ τὸν Καισάριο Δαπόντε», *Λιμνιώνας* 6 (ἄνοιξη 1994), 94–97. Πβ. Α. Δ. Χρυσοβέργης, *Οἱ θεολογικὲς κατευθύνσεις τοῦ πατριάρχου Καλλινίκου Γ' (1713–1791) καὶ τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς του. Μὲ βάση τὴν ἐπιστολογραφία του, διδακτορικὴ διατριβή*, Τμῆμα Θεολογίας, Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 173–174 καὶ Α. Τσελίκας (ἐκδ.), *Καλλινίκου Γ' πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Τὰ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐπισυμβάντα καὶ ἔμμετροι ἐπιστολαί*, Ἀθήνα 2004, σ. 45–46 σημ. 20.

24. Κ. Ι. Δυοβουνιώτης, *Καλλίνικος Γ'. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως*, Ἀθήνα 1915 (ἀνατύπωση ἀπὸ τὸ π. *Τερὸς Σύνδεσμος μὲ συνεχή σελιδαριθμηση*), σ. 57–61. Πβ. τίς προσαρμογές πού ἐπέφερε ὁ Δαπόντες καὶ στὴν *Ἱστορία τῶν συμβάντων* τοῦ Δ. Ραμαδάνη (Μάχη Παΐζη–Ἀποστολοπούλου, *Ἑλληνες λόγιοι...*, ὅ.π., σ. 87–98).

ἐξομολογήσεως τοῦ Ἰσπαναίου (Βενετία 1753).²⁵ Τὴν ἐπόμενη χρονιά, ἐκδόθηκε στὴν ἴδια πόλη, μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ Ἐφραὶμ τοῦ Ἀθηναίου, τὸ ἔργο *Ἐδαγγελικὴ Σάλπιγξ ἐκφωνηθεῖσα παρὰ τοῦ ποτὲ Ἱεροδιδασκάλου Μακαρίου χρηματίσαντος καθηγεμόνος τοῦ κατὰ τὴν Πάτμον νῆσον Ἑλληνομουσίου*.²⁶ Ὁ Ἐφραὶμ, μετέπειτα πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1766-1771), ὑπηρετοῦσε τότε στὴν ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου ὡς διδάσκαλος τῆς σχολῆς καὶ ἱεροκέρυκας²⁷ σὲ ἓνα κήρυγμά του μὲ τὸν τίτλο «Λόγος εἰς τὸ γενέσιον τῆς Θεομήτορος», τὸ ὁποῖο δημοσιεύτηκε στὸ τέλος τῆς *Ἐδαγγελικῆς Σάλπιγγος* καὶ «δείχνει τὴν κακοδοξίαν τῶν Δυτικῶν περὶ τῆς προπατορικῆς ἀμαρτίας τῆς Θεοτόκου»,²⁸ ὁ Ἐφραὶμ ἀσκεῖ δριμύεια κριτικὴ καὶ στὸν τεκτονισμό. Ἡ μαρτυρία αὐτὴ, ἐκτενέστερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Ἰσπαναίου, παρόλο ποὺ ἔχει ἀποθησαυριστεῖ ἤδη ἀπὸ τὸ 1912 (παρατίθεται μόνον σὲ γαλλικὴ μετάφραση), δὲν ἐπανῆλθε στὴν ἱστοριογραφικὴ ἐπιφάνεια.²⁹ εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ καθὼς, ὅπως θά

25. Κ. Γ. Πιτσάκης, «Μία νεοελληνικὴ Epitome Canonum Aucta: Ἰωάννου ἢ Παρθενίου Ἰσπαναίου, “Σύνοψις Νέα Βιβλίου Νομικοῦ καὶ Περὶ Ἐξομολογήσεως” (1753)», στὸ S. Troianos (ἐπιμ.), *Analecta Atheniensia ad ius byzantinum spectantia*, I [Forschungen zur Byzantinischen Rechtsgeschichte Athener Reihe, ἀρ. 10], Ἀθήνα-Κομοτηνὴ 1997, σ. 219. Βλ. καὶ “Για Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, Ὁ τεκτονισμός..., ὁ.π., σ. 28. Γιὰ τὴν πατρότητα τοῦ ἔργου βλ. ἐπίσης Κ. Γ. Πιτσάκης, «Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις γιὰ τὸν “Ἱατροφιλόσοφο” καὶ κανονολόγο Ἰωάννη Ἰσπαναῖο († Ζάκυνθος 1770)», στὸν χαριστήριον τόμο *Φύρα Τιμῆς γιὰ τὸν Μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσόστομο Β’ Συνετό*, Ζάκυνθος 2009, σ. 791 κ.έ.

26. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπανεκδόθηκε ἀργότερα δύο φορές, τὸ 1758 καὶ τὸ 1765, στὴ Λειψία.

27. Γιὰ τὸν Ἐφραὶμ τὸν Ἀθηναῖο βλ. Π. Μ. Κιτρομηλίδης, *Κυπριακὴ λογιόσυνη 1571-1878. Προσωπογραφικὴ Θεώρηση* [Πηγές καὶ Μελέτες τῆς Κυπριακῆς Ἱστορίας, ἀρ. 43], Λευκωσία 2002, σ. 135-139.

28. Ἐφραὶμ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν (ἐπιμ.), *Ἐδαγγελικὴ Σάλπιγξ ἐκφωνηθεῖσα παρὰ τοῦ ποτὲ Ἱεροδιδασκάλου Μακαρίου χρηματίσαντος καθηγεμόνος τοῦ κατὰ τὴν Πάτμον νῆσον Ἑλληνομουσίου*, Ἀμστερνταμ [=Βενετία] 1754, σ. ις’. Γιὰ τὸν πραγματικὸ τόπο ἐκδόσεως τοῦ ἔργου βλ. E. Legrand, *Bibliographie hellénique ou Description raisonnée des ouvrages publiés par des Grecs au dix-huitième siècle*, τ. 1, Παρίσι 1918, σ. 432.

29. Βλ. E. Nésiotès, «La Franc-maçonnerie et l’Église grecque», *Échos d’Orient* 15 (1912), 336-337, ὅπου ὁμοίως ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθροῦ δὲν φαίνεται νὰ γνωρίζει τὶς δύο πρῶτες ἐκδόσεις τῆς *Ἐδαγγελικῆς Σάλπιγγος*, καθὼς χρησιμοποιεῖ τὴν ἔκδοση τοῦ 1765. Στὸ ἄρθρο αὐτὸ δὲν παραπέμπει καμιὰ ἀπὸ τὶς μεταγενέστερες βασικῆς μελέτες γιὰ τὴ διάδοση τοῦ τεκτονισμοῦ στὸν ἑλληνόφωνο χῶρο.

δοῦμε, ἀποσαφηνίζει τὸ ζήτημα τῆς πρόσληψης τοῦ τεκτονισμοῦ ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξο κλῆρο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πρώιμης αὐτῆς περιόδου, ὅπου οἱ μαρτυρίες σπανίζουν. Συγκεκριμένα, ὁ Ἐφραΐμ, σχολιάζοντας τὰ λεγόμενα ἐνὸς ἀνώνυμου (νεωτερίζοντος Λατίνου), γράφει:

«Καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ νέα ἄπιστος πίστις, ἔχει θεμέλιον τὸ αὐτεξούσιον, τὸ θέλημά του φρονεῖ δόγμα, ἐκεῖνος ὁ νέος ἀσεβής, διὰ τοῦτο καὶ Ἑβραίους καὶ Ὁθωμανούς, καὶ Καλβίνους, καὶ Ἀρμενίους, καὶ Λατίνους δέχεται, καὶ αὐτοὺς ἀκόμι τοὺς ἁθέους. Καὶ ἀγκαλιὰ ἀπὸ φόβον νὰ λέγουν οἱ Φαρμασόνες, οὐδὲν ἐναντίον βασιλεῦσιν, οὐδὲν ἐναντίον θρησκείᾳ, πλὴν οὔτε ἐξουσίαν στέργουν, οὔτε Ἐκκλησίαν δέχονται, οὔτε γραφὴν πιστεύουσι. Διατὶ ἐμποδίζεται τὸ αὐτεξούσιόν τους, κόπτεται μὲ τοὺς νόμους τὸ θέλημά τους. Ἡ κορωνὴς τῆς κακίας τούτων εἶναι κρύφιος, ἐπειδὴ ἡ δυσσεβῆς αὐτῶν Ἐπικούριος πίστις, ὡς μυστήριον μέγα φυλάττεται ἀγνωστον εἰς ἄλλους καὶ εἰς πολλοὺς αὐτῶν, ὀλίγοι γὰρ οἶδασι τὰ βάρη τῆς μιαρίας αὐτῶν, πλήθη τούτων ὅμως ἄπειρα πανταχοῦ τῆς Δύσεως, οἱ πλείονες διὰ περιέργειαν ἀπατώμενοι, καὶ ἴσως ὁ τοιαῦτα λέγων Λατίνος, νὰ εἶναι γόνος τῆς νέας ἀπίστου τῶν Φαρμασόνων πίστεως.»³⁰

Τὸ προηγούμενο ἀπόσπασμα γίνεται περισσότερο κατανοητὸ ἂν λάβει κανεὶς ὑπόψη του τὰ ἑξῆς: Ἡ *Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ* περιλαμβάνει ὀμιλίες τοῦ Μακαρίου Καλογερά, ἰδρυτῆ καὶ διδασκάλου τῆς Πατριάρχης σχολῆς, καὶ κλείνει μὲ τὸν «Λόγον εἰς τὸ γενέσιον τῆς Θεομήτορος» τοῦ μαθητῆ του, Ἐφραΐμ τοῦ Ἀθηναίου. Ὁ ἐπιμελητῆς τοῦ ἔργου, ἐξηγώντας στοὺς ἀναγνώστες τοὺς λόγους ποὺ ἐπέβαλλαν τὴν ἐκδοσὴ τῶν κειμένων τοῦ πάτριου ἱεροδιακόνου, ἀναφέρεται στὸ «αἰρετικὸ» δόγμα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴ δράση της, μέσω τῶν Ἱησουιτῶν μισιοναρίων, στὴν ὀθωμανικὴ Ἀνατολή. Ἔτσι, «ἵνα μὴ διαδόσιμον γένηται τὸ κακόν», γράφει στὴ συνέχεια ὁ Ἐφραΐμ,

«ἐκινήθην ἐκδοῦναι εἰς τύπον, μετὰ ἠθικῶν τινων λόγων τοῦ ἡμετέρου διδασκάλου Κυροῦ Μακαρίου, καὶ τινος κατὰ Λατίνων, πρὸς θεατρισμὸν ἐκείνων, καὶ τὴν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἀγκαλιὰ κατὰ Λατίνων ἀρκετὰ ἔχομεν συγγράμματα. Οἶον τοῦ Κορβέσιου, τοῦ Νεκταρίου, τοῦ Δοσιθέου, καὶ ἄλλων πολλῶν, μόνους ὅμως τοῖς σπουδαίοις γνωστά: τὰ δὲ τοῦ παμμάκαρος Μακαρίου ὡς ἐν εἶδει λόγων (...) πᾶσι χρήσιμα, διὰ τὸ ἀπλοῦστερα εἶναι.»³¹

30. Ἐφραΐμ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν (ἐπιμ.), *Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ*..., ὁ.π., σ. 658.

31. Στὸ ἴδιο, σ. θ'. Γιὰ τὸ ἴδιο ἔργο γενικὰ βλ. G. Podskalsky, *Ἡ ἐλληνικὴ θεολογία ἐπὶ Τουρκοκρατίας. 1453-1821. Ἡ Ὁρθοδοξία στὴ σφαῖρα ἐπιρροῆς τῶν*

Ἡ *Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ* ἐκδίδεται σὲ μία περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν ἔριδα γιὰ τὸν ἀναβαπτισμό τῶν προσερχομένων στὴν Ὁρθοδοξία Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Ἀρμενίων· καὶ ὁ ἐκδότης τῆς δὲν ἀφήνει καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀναβαπτιστικὴ θέση ποὺ λαμβάνει στὰ γεγονότα: «Ἀντίχριστοι (οἱ Δυτικοί), ὡς ἐναντία τοῦ Χριστοῦ νομοθετοῦντες. Βαπτίζειν γὰρ ἐκείνου κελεύσαντος, οὗτοι μόνον ραντίζονται».³² Καὶ συμβουλεύει ἐντέλει τοὺς ἀναγνώστες του:

«Ταῦτα εἰδότες ἀδελφοί μου τιμιώτατοι, δέξασθε εὐγνωμόνως τὴν βίβλον, καὶ ἐκ τῶν πανηγυρικῶν καὶ ἠθικῶν ἐκείνου (τοῦ Μακκαρίου) λόγων ὠφελοῦμενοι, ἀναγινώσκετε καὶ τοὺς κατὰ τῶν δυτικῶν μετὰ πολλῆς προσοχῆς, φεύγοντες ἐκ τῆς δυτικῆς λύμης καὶ ὄφρουσ ὡς ὑπὸ πυρός, καὶ τὰς ἐκείνων καινοτομίας ἀποστρέφόμενοι, ὡς ἡδονικάς, καὶ ἀλλοτρίας τῆς Εὐαγγελικῆς θεηγορίας.»³³

Ἐναν χρόνο μετὰ, ὁ Ἐφραίμ θὰ ἐκθέσει διεξοδικὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀναβαπτισμοῦ ἀποψή του καὶ θὰ κατακρίνει καὶ πάλι τοὺς «πάντα καινοτομήσαντας Λατίνους», σὲ μία ἐπιστολιμαία διατριβὴ ποὺ ἀπηύθυνε πρὸς ἓναν ἀνώνυμο φίλο του.³⁴ Αὐτὸ εἶναι τὸ πλαίσιο στὸ ὁποῖο ἐγγράφεται καὶ ἡ κριτικὴ τοῦ Ἐφραίμ γιὰ τὸν τεκτονισμό. Ἡ «νέα ἄπιστος πίστις» τῶν τεκτόνων δὲν ἀποτελεῖ, σύμφωνα μὲ αὐτόν, παρὰ μία ἀκόμη «καινοτομία» τῶν Δυτικῶν, μία «ἡδονικὴ καινοτομία» ποὺ «ἔχει θεμέλιον τὸ αὐτεξούσιον» καὶ «τὸ θέλημα φρονεῖ δόγμα», ἄρα καὶ μία «Ἐπικουρίον πίστιν» καθὼς στὸν ἐπικουρισμὸ ἡ ἡδονὴ νοεῖται ὡς ὁ καρπὸς τῆς ἱκανοποίησης τῶν ψυχσωματικῶν ἀναγκῶν.³⁵

Τὴν ἴδια περίοδο ὁ Καλλίνικος εἶχε ἀναδειχθεῖ στὴν Κωνσταντι-

Δυτικῶν δογμάτων μετὰ τὴ Μεταρρύθμιση, μτφρ. Γ. Δ. Μεταλληνός, Ἀθήνα 2005, σ. 404-405.

32. Ἐφραίμ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν (ἐπιμ.), *Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ...*, ὁ.π., σ. ἡ'.

33. *Στὸ ἴδιο*, σ. ι'-ια'.

34. Μ. Παρανίκας, «Περὶ τοῦ κατὰ τὴν ΙΗ' ἑκατονταετηρίδα ἀναφανέντος ζητήματος τοῦ ἀναβαπτισμοῦ», *Ὁ Ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος* 10 (1875-1876), 36-38 (τὸ χωρίο, σ. 36). Παρ' ὅλα αὐτά, θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Ἐφραίμ διατηροῦσε ἀλληλογραφία μὲ τὸν ἡγέτη τῆς ἀντιαναβαπτιστικῆς παράταξης, Καλλίνικο, καὶ θεωροῦσε ὅτι καμιὰ ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις στὴν ἔριδα γιὰ τὸν ἀναβαπτισμό δὲν ἔπραξε τὸ σωστό· βλ. Α. Δ. Χρυσοβέργης, *Οἱ θεολογικὲς κατευθύνσεις...*, ὁ.π., σ. 129-130.

35. Πβ. Π. Χ. Νοῦτσος, *Νεοελληνικὴ φιλοσοφία. Οἱ ἰδεολογικὲς διαστάσεις τῶν ἐρωταϊκῶν τῆς προσεγγίσεων*, Ἀθήνα 1981, σ. 71-73.

νούπολη ἡγέτης τῆς ἀντιαναβαπτιστικῆς παράταξης, δηλαδή τῆς παράταξης ποῦ ἀναγνώριζε τὸ βάπτισμα τῶν ἑτερόδοξων χριστιανῶν· μάλιστα, τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο πρωτοεκδόθηκε ἡ *Εὐαγγελικὴ Σάλπιγξ*, τὸ 1754, οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Καλλινίκου ἐπιχείρησαν νὰ τὸν δηλητηριάσουν.³⁶ Σὲ ἔμμετρα ἔργα ποῦ γράφτηκαν τότε ἀπὸ τὸν Καλλνίκο ἐναντίον τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχη Κυρίλλου Ε' καὶ τῶν ἀναβαπτιστῶν, οἱ ὄροι «μουρατόροι», «μουρατόριδες», «φαρμασόνοι», «φαρμασόνιδες» καὶ «φουρμασόνιδες» ἐπιστρατεύονται γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν τοὺς ἐκπροσώπους καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ἀναβαπτιστικῆς παράταξης. Στις σχετικὲς ἀναφορὲς δύο στιχουργημάτων τὶς ὁποῖες ὁ Α. Ἀγγέλου παρουσίασε καὶ σχολίασε,³⁷ θὰ πρέπει νὰ προστεθεῖ καὶ μία ἀκόμη, ποῦ διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν μελετητῶν καὶ βρίσκεται σὲ ἓνα ἄλλο ἔμμετρο, αὐτοβιογραφικὸ ἔργο τοῦ Καλλινίκου· συγκεκριμένα, ὁ ἔκπτωτος πατριάρχης, διηγούμενος τὸ ταξίδι του πρὸς τὸ Σινᾶ, τόπο τῆς ἐξορίας του, καὶ χαρακτηρίζοντας τοὺς διώκτες του ἀπὸ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο, γράφει:

(...) οἱ εἰς κακίαν ἀδελφοὶ καὶ εἰς πλεονεξίαν,
οἱ σύμψηφοι εἰς τὰ κακὰ καὶ εἰς τὴν ἀθεΐαν,
ἢ ξυνωρεῖς ἢ μιαιρά, Ἡρώδης καὶ Πιλάτος,
Ἄννας καὶ Καϊάφας τε, Φάραλις καὶ Δονάτος,
οἱ τὴν ἀνθρώπων ἐντροπὴν τελείως ἀγροῶντες,
τὰς ἐντολὰς τὰς υἱϊκὰς καθόλου μὴν ψηφοῦντες,
οἱ Μακιαβέλη μαθηταὶ καὶ Μουρατόροι νέοι,
οἱ Ἐπικούρου ὀπαδοὶ καὶ τριοβολιμαῖοι,
οἱ τὴν Ἰούδα βέβαια νοσοῦντες ἀρρωστίαν,
οἱ Γιεξῆ ὁμόγνωμοι καὶ εἰς ἀχαριστίαν
ἐξάρχοντες, πρωτεύοντες εἰς τὴν παρανομίαν,
εἰς νόμων τὴν παράβασιν καὶ τὴν ἀψηφησίαν.³⁸

Ἄν οἱ ἀναφορὲς τῶν ἄλλων στιχουργημάτων τοῦ Καλλινίκου

«δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ διακρίνουμε μὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια ἐὰν οἱ λέξεις “μουρατόρος” καὶ “φαρμασόνος” χρησιμοποιοῦνται κυριολεκτικὰ, δηλαδή γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν συγκεκριμένα ἱστορικὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα

36. Εὐ. Σκουβαράς, «Στηλιτευτικά κείμενα τοῦ III' αἰῶνος (κατὰ τῶν ἀναβαπτιστῶν)», *Byzantinisch-Neugriechische Jahrbücher* 20 (1970), 85-88.

37. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὁ.π., σ. 184-185, 198-200, 225-228.

38. Α. Τσελίκας (ἐκδ.), *Καλλινίκου Γ' πατριάρχου...*, ὁ.π., σ. 115.

ἦταν πράγματι μέλη τεκτονικῶν στοῶν, ἢ ἐὰν ἐπιστρατεύονται ἀπλῶς ὡς συνώνυμα τοῦ “ἀσεβῆς” καὶ “ἄθεος”, γιὰ νὰ στιγματιστοῦν γενικὰ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Καλλινίκου καὶ τῶν ὁμοϊδεατῶν του),³⁹

οἱ προηγούμενοι στίχοι δὲν ἀφήνουν καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴ μεταφορική χρήση τοῦ ὄρου «μουρατόρος». Ὁ ὄρος αὐτός, ὅπως καὶ ἐκεῖνος τοῦ «ἐπικούρειου» («οἱ Ἐπικούρου ὀπαδοί»),⁴⁰ εἶναι συνώνυμος τοῦ «ἄθεος».

Παρατηροῦμε λοιπὸν ὅτι στὴν ἔριδα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ, καὶ οἱ δύο παρατάξεις ἐπιστρατεύουν τοὺς ὄρους «μουρατόρος», «φαρμασόνος» καὶ «ἐπικούρειος» γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν μεταφορικά τοὺς ἀντιπάλους τους. Τὸ ἴδιο θὰ συμβεῖ καὶ στὴν περὶ μνημοσύνων ἔριδα, ποὺ ξέσπασε στὸ Ἄγιον Ὅρος τὴν ἴδια δεκαετία (1754), καὶ συντάραξε ἐπανειλημμένα τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μέχρι τὶς ἀρχές τοῦ ἐπόμενου αἰώνα: οἱ Κολλυβάδες θὰ ἀποκληθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους «φαρμασόνοι» καὶ οἱ ἴδιοι θὰ τοὺς ἀποκαλέσουν «τῆς Ἐπικούρου ἀγέλης θρέμματα».⁴¹ Ὁ τεκτονισμὸς δὲν φαίνεται νὰ ἀντιπροσώπευε, γιὰ τοὺς ὀρθόδοξους ἐκκλησιαστικούς κύκλους τοῦ 18ου αἰώνα, τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἴδια «ἄπιστον πίστιν» ποὺ ἄλλοτε ὀνομαζόταν φιλοσοφία τοῦ Ἐπίκουρου ἢ τοῦ Machiavelli, τίποτε περισσότερο ἀπὸ μιὰ νέα, σύγχρονή τους ἐκδοχὴ τῆς ἀθείας: ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ, περιττὴ ἐκ πρώτης ὄψεως, χρήση τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ («νέοι») γιὰ τοὺς τέκτονες, στὰ στιχοῦργήματα τοῦ Καλλινίκου: «τοὺς φαρμασόνιδες αἰρετικούς τοὺς νέους», «δόγματα τῶν νέων φαρμασόνων»,⁴² («Μουρατόροι νέοι»). Κατὰ συνέπεια, τὸ κοινωνικὸ ὑπόβαθρο τῆς ἀντιπαράθεσης γιὰ τὸν ἀναβαπτισμὸ τῶν ἐτερόδοξων χριστιανῶν⁴³

39. Ἰλια Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, *Ὁ τεκτονισμὸς...*, ὁ.π., σ. 30-31.

40. Πβ. ἐπίσης Α. Τσελίκας (ἐκδ.), *Καλλινίκου Γ' πατριάρχου...*, ὁ.π., σ. 80 καὶ 516, ὅπου ὁ Καλλινίκος γράφει γιὰ τοὺς ἐχθρούς του: «οἱ ἐπικούριον ζῶν διαγόντες» καὶ «δεύτερος Ἐπίκουρος, ἄθεος ὡς ἐκεῖνον».

41. Βλ. ἀντίστοιχα Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, *Ὁμολογία πίστεως ἦτοι Ἀπολογία δικαιοσύνης...*, Βενετία 1819, σ. 47 καὶ [Ἀθανάσιος ὁ Πάριος], *Χριστιανικὴ ἀπολογία...*, Λειψία 1800, σ. 16. Γιὰ τὴν πατρότητα τοῦ δευτέρου ἔργου βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, «Χριστιανικὴ ἀπολογία» (1798), «Ἀπολογία Χριστιανικὴ» (1800, 1805)», *Ὁ Ἐραριστῆς* 23 (2001), 326-328.

42. Τὰ δύο αὐτὰ χωρία βλ. στὸ ἄρθρο τοῦ Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὁ.π., σ. 199, 226.

43. Γιὰ τὸ κοινωνικὸ ὑπόβαθρο τῆς ἔριδας αὐτῆς βλ. Δ. Γ. Ἀποστολόπουλος, *Γιὰ τοὺς Φαναριώτες. Δοκιμὲς ἐρμηνείας & Μικρὰ ἀναλυτικὰ* [ΚΝΕ/ΕΙΕ, ἀρ. 85], Ἀθήνα 2003, σ. 31-44.

δύσκολα θα μπορούσε να πει κανείς ότι άντανακλάται και στη χρήση τῶν ὄρων («μουρατόροι» και «φαρμασόνοι»: κατά τις ἐκκλησιαστικές ἐριδες τῆς ἐποχῆς,⁴⁴ ὡς τέκτονες ἀποκαλοῦνται τόσο οἱ φορεῖς τοῦ νεωτερικοῦ πνεύματος ὅσο και οἱ ὑπερσυντηρητικοὶ ὀπαδοὶ τῆς παράδοσης. Ἡ διαπίστωση αὐτὴ δὲν συνάδει μὲ τὴν ὑπόθεση ποὺ διατύπωσε ὁ Α. Ἀγγέλου ὅτι «μὲ τὴν ἔριδα τοῦ Ἀναβαπτισμοῦ βρισκόμαστε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν δρώντων προσώπων, στὸ κέντρο τῆς ἐλληνικῆς τεκτονικῆς δραστηριότη-
τας».⁴⁵ Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξει κανεὶς ἀνεπιφύλακτα εἶναι ὅτι ἡ χρήση τῶν ὄρων αὐτῶν στὰ στηλιτευτικὰ κείμενα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ μαρτυρεῖ τὴ διάδοση τότε τῶν τεκτονικῶν ἰδεῶν στὸν ὀθωμανικὸ χῶρο και ὑποδηλώνει τὴ συνακόλουθη ἀνησυχία τοῦ ὀρθόδοξου κλήρου.

Τὰ κρυπτογραφικὰ ἀλφάβητα τοῦ Καλλινίκου καὶ τὸ «Ἀλφάβητο τῶν Μουρατόρων»

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δεύτερης πατριαρχίας τοῦ Κυρίλλου Ε' (1752-1757), ἡ ἔριδα γιὰ τὸν ἀναβαπτισμό ἔλαβε σταδιακὰ χαρακτῆρα πολεμικῆς ἀντιπαράθεσης και κατέληξε στὴν καταδίωξη τῶν ἐκπροσώπων τῆς ἀντι-ἀναβαπτιστικῆς παράταξης. Ὁ Καλλίνικος και οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς τῶν ἀντικυριλλικῶν κειμένων δὲν μπορούσαν πιά νὰ κινοῦνται ἐλεύθερα στὴν Κωνσταντινούπολη και κρύβονταν σὲ σπίτια φίλων τους· κυκλοφοροῦσαν τὰ χειρόγραφα στηλιτευτικὰ ἔργα τους ἀνώνυμα, ἢ ἀπέκρυπταν τὴν ταυτότητά τους χρησιμοποιοῦντας ψευδώνυμα, («ἀριθμαλφαβητικὰ σύμβολα») (ὅπως τὰ ὀνομάζει ὁ Εὐ. Σκουβαράς) ἢ κρυπτογραφικὰ ἀλφάβητα.⁴⁶ Πρὶν ἐξεταστῆ τὸ ζήτημα τῶν κρυπτογραφικῶν ἀλφαβήτων, θὰ πρέπει νὰ διευκρινιστῆ ὅτι τὰ «ἀριθμαλφαβητικὰ σύμβολα» ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ συγγραφεῖς αὐτοὶ βασίζονται σὲ μία γνωστὴ, ἤδη ἀπὸ τὰ ἐλληνιστικὰ χρόνια, ἀριθμοσοφικὴ τεχνικὴ (ἰσόψηφον), ἡ ὁποία ἀργότερα θὰ ὀνομαστῆ ἀπὸ τοὺς καμπαλιστὲς *gematria*· συγκεκριμένα, μὲ τὴν τεχνικὴ αὐτὴ,

44. Γιὰ τὶς ἐκκλησιαστικὲς ἐριδες τῆς ἐποχῆς συνοπτικὰ βλ. Χ. Πατρινέλης, «Θρησκευτικὲς ἐριδες και ἀμφισβητήσεις», *Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους*, τ. 11, Ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπὸ ξένη κυριαρχία (περίοδος 1669-1821). Τουρκοκρατία – Λατινοκρατία, Ἀθήνα 1975, σ. 130-133.

45. Α. Ἀγγέλου, «Ἡ καθίδρυση τοῦ ἐλεύθερου τεκτονισμοῦ...», ὁ.π., σ. 226. Βλ. ἐπίσης Κ. Γ. Πιτσάκης, «Μία νεοελληνικὴ Epitome...», ὁ.π., σ. 222, και Ἰλνι Χατζηπαναγιώτη–Sangmeister, Ὁ τεκτονισμὸς..., ὁ.π., σ. 31.

46. Εὐ. Σκουβαράς, «Στηλιτευτικὰ κείμενα...», ὁ.π., σ. 102-109.

για την αποκρυπτογράφηση τῶν λέξεων θὰ πρέπει κανεὶς νὰ ἀκολουθήσει τὴν ἐξῆς διαδικασία: ἀρχικὰ νὰ ὑπολογίσει τὴν ἀριθμητικὴ ἀντιστοιχία μιᾶς λέξης ἢ μιᾶς φράσης, προσθέτοντας τοὺς ἀριθμοὺς στοὺς ὁποίους ἀντιστοιχεῖ τὸ κάθε γράμμα τῆς κάθε λέξης, καὶ στὴ συνέχεια νὰ ἀναζητήσῃ ποιὲς λέξεις ἢ φράσεις ἔχουν τὴν ἴδια ἀριθμητικὴ ἀντιστοιχία.⁴⁷ Σὲ μία ἄλλη παλαιὰ τεχνικὴ, ἡ ὁποία στὴν καμπάλα ὀνομάζεται *temurah*,⁴⁸ παραπέμπει καὶ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὁ Σκουβαράς χαρακτηρίζει ὡς κρυπτογραφικὰ ἀλφάβητα τῆς ἀντιαναβαπτιστικῆς παράταξης.⁴⁹ δὲν πρόκειται οὐσιαστικὰ γιὰ ἓνα διαφορετικὸ ἀλφάβητο ἀλλὰ γιὰ μία τεχνικὴ ἀλλαγῆς τῆς κανονικῆς ἀλφαβητικῆς σειρᾶς καὶ ἀντικατάστασης τῶν γραμμάτων μιᾶς λέξης μὲ τὰ γράμματα ποὺ προκύπτουν στὴ θέση τους ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ αὐτή.

Οἱ δύο προηγούμενες τεχνικὲς μαρτυροῦνται σὲ δύο ἀντιαναβαπτιστικὰ ἔργα, τοῦ Καλλίνικου καὶ τοῦ Ἀνανία τοῦ Ἀντιπάρου, καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ ἀποκρύψουν τὴν ταυτότητα τοῦ συγγραφέα (ὄνομα, τόπο καταγωγῆς) ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτος σύνταξης τοῦ ἔργου. Ὁ Εὐ. Σκουβαράς, ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γινῶστες τῶν χειρογράφων τῆς Δημόσιας Βιβλιοθήκης Ζαγοράς, ἐντόπισε, στοὺς κώδικες τοῦ Καλλίνικου, καὶ δύο ἀλφάβητα («ἐκ συμβόλων νέων ἢ ἐντελῶς πρωτοτύπων»), τὰ ὁποῖα παρουσίασε σὲ ἓναν πίνακα (τὰ ὑπ' ἀριθμοὺς 2 καὶ 3 τοῦ πίνακα). ὁ πίνακας περιλαμβάνει καὶ μία ἄλλη στήλη (ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 4) μὲ τὰ ἔξι μόνο γράμματα ἑνὸς τρίτου κρυπτογραφικοῦ ἀλφαβήτου, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁμοῦς ὁ Σκουβαράς δὲν ἀναφέρει τίποτε στὸ κείμενό του. Ὁ Καλλίνικος παραθέτει –ἀνάμεσα σὲ «φύρδην-μίγδην ποικίλα σημειώματα ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ»– τὰ γράμματα τῶν δύο κρυπτογραφικῶν ἀλφαβήτων (τῶν ὑπ' ἀριθμοὺς 2 καὶ 3) ἀκολουθώντας τὴ σειρὰ τῶν γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, στὴν ἴδια σελίδα ἑνὸς κώδικα (χφ 97, σ. 397), δίνοντας παράλληλα καὶ ἓνα παράδειγμα χρήσης τοῦ ἑνὸς ἀλφαβήτου (τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2).

47. E. Mioni, *Εἰσαγωγή στὴν ἑλληνικὴ παλαιογραφία*, μτφρ. Ν. Μ. Παναγιωτάκης, Ἀθήνα ³1985, σ. 113· πβ. G. Scholem, *La kabbale. Une introduction. Origines, thèmes et biographies*, μὲ πρόλογο τοῦ J. Dan [Folio Essais, αρ. 426], Παρίσι 2003, σ. 511-519.

48. E. Mioni, *Εἰσαγωγή...*, ὁ.π., σ. 111· πβ. Alexandrian, *Histoire de la philosophie occulte* [Petite Bibliothèque Payot / Documents, αρ. 205], Παρίσι ²1994, σ. 73.

49. Εὐ. Σκουβαράς, «Στηλιτευτικὰ κείμενα...», ὁ.π., σ. 107-109 (στὸν πίνακα, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἀλφάβητο).

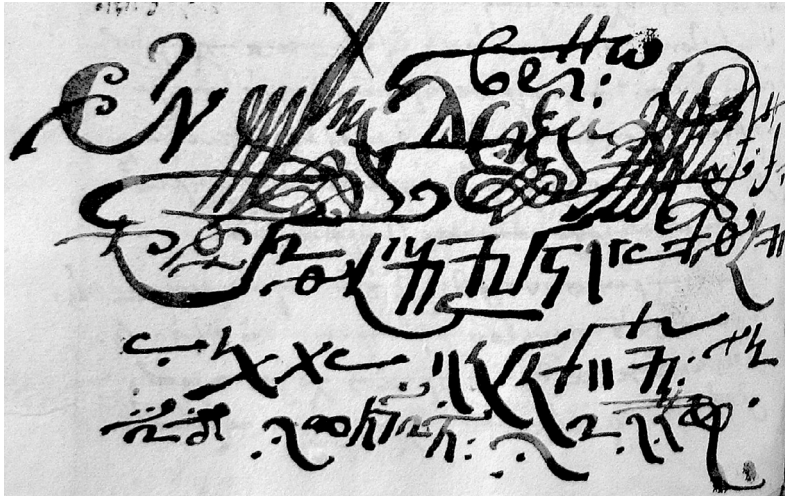
	1	2	3	4
Α	Ϟ	Ϡ	ϡ	Ϣ
Β	ϣ	ϣ	ϣ	
Γ	Δ	⊥	⊥	
Δ	Ε	⊂	⊂	⊂
Ε	Ζ	⊃	⊃	
Ζ	Η	⊄	⊄	
Η	Θ	⊅	⊅	
Θ	Ι	⊆	⊆	
Ι	Κ	⊇	⊇	⊇
Κ	Λ	⊈	⊈	
Λ	Μ	⊉	⊉	
Μ	Ν	⊊	⊊	⊊
Ν	Ξ	⊋	⊋	
Ξ	Ο	⊌	⊌	
Ο	Π	⊍	⊍	
Π	Ρ	⊎	⊎	
Ρ	Σ	⊏	⊏	
Σ	Τ	⊐	⊐	
Τ	Υ	⊑	⊑	
Υ	Φ	⊒	⊒	⊒
Φ	Χ	⊓	⊓	
Χ	Ψ	⊔	⊔	
Ψ	Ω	⊕	⊕	

«Πίναξ κρυπτογραφικῶν ἀλφαβήτων»

(Εὐ. Σκουβαράς, «Στηλιτευτικά κείμενα...», ὁ.π., σ. 109)

συγκεκριμένα, γράφει με αὐτὸ τὴ φράση: «Ἅγιος ὁ Θεὸς ἰσχυρὸς ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς». Ὁ Σκουβαράς θεωρεῖ δεδομένο ὅτι τὰ κρυπτογραφικὰ ἀλφάβητα σχετίζονται μετὰ τὴν ἔριδα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ, προφανῶς ἀπὸ τὸ γεγονός καὶ μόνο ὅτι βρίσκονται στοὺς κώδικες τοῦ Καλλινίκου. Ὡστόσο, ἓνα ἄλλο παράδειγμα χρήσης τῶν ἰδίων ἀλφαβήτων (τῶν ὑπ' ἀριθμοὺς 2 καὶ 3), ποὺ διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ Σκουβαρά, μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Καλλίνικος τὰ χρησιμοποίησε καὶ ἀργότερα, στὶς ἀρχές τοῦ 1762, ὅταν εἶχε ἐπιστρέψει στὴν Κωνσταντινούπολη, μετὰ τὴν ἀπόδρασή του ἀπὸ τὸ Σινᾶ ὅπου εἶχε ἐξοριστεῖ· βέβαια, τὴν περίοδο ἐκείνη, δὲν κυκλοφοροῦσε ἀκόμη ἐλεύθερα καὶ κρυβόταν σὲ σπίτια φίλων του περιμένοντας τὴν ἀθώωσή

του από την Ἐκκλησία καὶ τὴν Ὑψηλὴ Πύλη.⁵⁰ Τὸ κρυπτογράφημα αὐτὸ ἐντοπίζεται στὴ σ. 264 τοῦ χφ 117, ἐνὸς κώδικα ποὺ περιλαμβάνει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ τρία ἀπὸ τὰ τέσσερα ἔμμετρα βιβλία στὰ ὁποῖα ὁ Καλλίνικος διηγεῖται τὴ ζωὴ του κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐξορία του. Τὸ κρυπτογράφημα ἀκολουθεῖ τὴ χρονικὴ ἔνδειξη «Ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ι⁷⁶» (Δεκέμβριος 1761), στὸ τέλος τοῦ τρίτου βιβλίου.⁵¹ Ἄς δοῦμε ὅμως ποιὲς πληροφορίες ἐπέλεξε τότε ὁ Καλλίνικος νὰ ἀποκρύψει:

Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 117, σ. 264 (τμήμα)

Ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἰνδικτιῶνος ι⁷⁶ [ἑλληνικὸ ἀλφάβητο]

ε ν ο κ ω π ε τ ρ κ η ζ α μ π ε ρ [κρυπτογραφικὸ ἀλφάβητο ὑπ' ἄρ. 3]
 ι α

α ψ ξ α δ ε κ ε μ β ρ ι θ [κρυπτογραφικὸ ἀλφάβητο ὑπ' ἄρ. 3]
 π τ τ τ

α ρ κ ω ν σ α ν : κ α λ λ (μονοκονδυλιὰ) [κρυπτογραφικὸ ἀλφάβητο ὑπ' ἄρ. 2]

50. Γιὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς τοῦ Καλλίνικου διεξοδικὰ βλ. Ε. Ι. Λιναριτάκης, *Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Καλλίνικος Γ' (Δ')* καὶ τὸ θέμα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ, διδακτορικὴ διατριβή, Τμῆμα Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας, Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1996, σ. 91-114.

51. Α. Τσελίκας (ἐκδ.), *Καλλίνικου Γ' πατριάρχου...*, ὁ.π., σ. 269.

Τὸ χφ 117 εἶναι ὁ μόνος σωζόμενος αὐτόγραφος κώδικας τοῦ Καλλινίκου ποὺ περιλαμβάνει τὸ τρίτο ἔμμετρο βιβλίον, ὅπου ὁ πρῶν πατριάρχης ἐξιστορεῖ διεξοδικὰ τὶς περιπέτειές του στὴν Κωνσταντινούπολη μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν ἐξορία (22 Ἀπριλίου / 3 Μαΐου 1761-τέλος Δεκεμβρίου 1761/ἀρχὲς Ἰανουαρίου 1762).⁵² Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ κρυπτογραφήματος αὐτοῦ ἀποκαλύπτει ἐπιπλέον ὅτι πρόκειται καὶ γιὰ τὸ πρωτόγραφο τοῦ τρίτου βιβλίου, ἀφοῦ τὸ κρυπτογράφημα ἐκφράζει πιστὰ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζοῦσε ὁ Καλλίνικος ἐπιστρέφοντας στὴν ὀθωμανικὴ πρωτεύουσα. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν κρυπτογραφημένη φράση «Ἄγιος ὁ Θεὸς ἰσχυρὸς ἀθάνατος ἐλέησον ἡμᾶς», τὴν ὁποία δημοσίευσε ὁ Εὐ. Σκουβαράς καὶ ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μιὰ δοκιμὴ κρυπτογραφίας, τὸ κρυπτογράφημα τοῦ χφ 117 μᾶς μεταφέρει *in medias res* στὴν ταραχμμένη αὐτὴ περίοδο τῆς ζωῆς τοῦ ἐκπτώτου ἀρχιερέα καὶ παράλληλα ἀποτυπώνει τὴ φορτισμένη συναισθηματικὴ κατάστασή του. Τὴν ἀγωνία καὶ τὸν φόβο ποὺ τὸν διακατεῖχε μήπως ἐντοπιστεῖ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς μαρτυροῦν εὐγλωττα τὰ στοιχεῖα ποὺ ἐπέλεξε νὰ ἀποκρύψει: ὄνομα, χρόνος καὶ τόπος διαμονῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ κρησφύγετο ποὺ εἶχε τότε ὁ Καλλίνικος, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀναζήτησε τὸ φθινόπωρο τοῦ 1761, ὅταν μιὰ ἐπιδημία πανώλης ἐνέσκηψε στὴν περιοχὴ ὅπου διέμενε· πρὸς ἀποτροπὴ τοῦ ἐντοπισμοῦ του, οἱ πληροφορίες ποὺ μᾶς δίνει στὸ ὑπόλοιπο ἔργο του γιὰ τὸ νέο κρησφύγετό του εἶναι γενικὲς καὶ ἀόριστες:

ἔχει θεὰν ἱκανήν, ἔχει εὐρυχωρίαν
καὶ κῆπον ὠραιότατον, ὁποῦ τὴν μοναξίαν
μὲ θεὰν, μὲ περίπατον, μ' ἀνάγνωσιν βιβλίων
μὲ εὐκολίαν ἀπερνῶ καὶ μὲ τινῶν γνησίων
φίλων μας τὸ γειτόνευμα, καλὴν τὴν συντροφίαν,
τὴν φιλικὴν καὶ εὐγενῆ αὐτῶν παρηγορίαν.⁵³

Σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο τοῦ ἴδιου ἔργου καὶ σὲ δύο ἔμμετρος ἐπιστολές του, ὁ πρῶν πατριάρχης ἀναφέρεται σὲ κάποιον Πετράκη, τὸν ὁποῖο, σύμφωνα μὲ τὸ κρυπτογράφημα τοῦ χφ 117, θὰ πρέπει πλέον νὰ ταυτίσουμε

52. Στὸ ἴδιο, σ. 69-73.

53. Στὸ ἴδιο, σ. 194.

μέ τον ιδιοκτήτη του τελευταίου σπιτιού όπου είχε καταφύγει.⁵⁴ Αν συνδυάσουμε τις πληροφορίες των δύο αυτών επιστολών με τις αντίστοιχες των έμμετρων βιβλίων, προκύπτει επιπλέον ότι ο Πετράκης ήταν γιατρός. Μάλιστα, ήταν ο άνθρωπος που έκανε αφαιμάξεις στον Καλλίνικο, τον συμβούλευε για την υγεία του, αλλά και τον συνόδευε στις ολιγοήμερες εκδρομές του στις έξοχες της Κωνσταντινούπολης· επίσης, επισκέφθηκαν μαζί τον πρέσβη της Σικελίας για να δουν τα δώρα που είχε στείλει ο βασιλιάς της ίδιας χώρας στον σουλτάνο.⁵⁵ Το κρυπτογράφημα μας αποκαλύπτει και το επίθετο του Πετράκη: Ζαμπερ. Το δυτικοευρωπαϊκής προέλευσης επίθετο, σε συνδυασμό με την ιδιαίτερη σχέση που φαίνεται να είχε ο Πετράκης με τον πρέσβη της Σικελίας, μας οδηγούν στην υπόθεση ότι ο γιατρός ήταν ιταλικής καταγωγής. Το επίθετο Zamper άπαντα σήμερα στην Ιταλία και πιο συγκεκριμένα στις περιοχές Βένετο, Λομβαρδία και Φρίουλι-Βενέτσια Τζούλια. Οι σχέσεις του Καλλινίκου με επιφανή μέλη της δυτικοευρωπαϊκής παροικίας της θωμανικής πρωτεύουσας δεν πρέπει να μας εκπλήσσουν. Όταν ξέσπασε η έριδα του αναβαπτισμού, αυτές οι σχέσεις του ήταν ήδη γνωστές και σε αυτές είχαν βασιστεί οι κατηγορίες των έχθρων του ότι ήταν λατινόφωνος και ότι είχε γίνει πατριάρχης με τη μεσολάβηση των Φράγκων, στα σπίτια των οποίων είχε πράγματι κρυφτεί κατά τη διάρκεια της δεύτερης πατριαρχίας του Κυρίλλου Ε'.⁵⁶

Το ίδιο κρυπτογράφημα μας υποδεικνύει και τον λόγο για τον οποίο ο Καλλίνικος δεν περιοριζόταν στη χρήση μίας μόνο κρυπτογραφικής μεθόδου: Η παράλληλη χρήση δύο κρυπτογραφικών αλφαβήτων καθιστούσε εξαιρετικά δύσκολη την κατανόηση του κειμένου διότι, ακόμη και αν κατάφερνε κανείς να διαβάσει ό,τι ήταν γραμμένο με το ένα αλφάβητο, η πληροφορία που θα λάβαινε δεν θα ήταν χρήσιμη, χωρίς τη διασταύρωσή της με την πληροφορία ή οποία ήταν γραμμένη στο άλλο αλφάβητο. Επιπλέον, η ανάγνωση του κειμένου γινόταν δυσκολότερη από το γεγονός ότι μερικά γράμματα, επιλεγμένα τυχαία, γράφονταν πάνω ή κάτω από το προηγούμενο ή το επόμενο γράμμα, εν είδει κλάσματος, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται κανείς αν είναι δίψηφα φωνήεντα ή σύμφωνα.

54. Στο ίδιο, σ. 279, 483, 485, 486, 488.

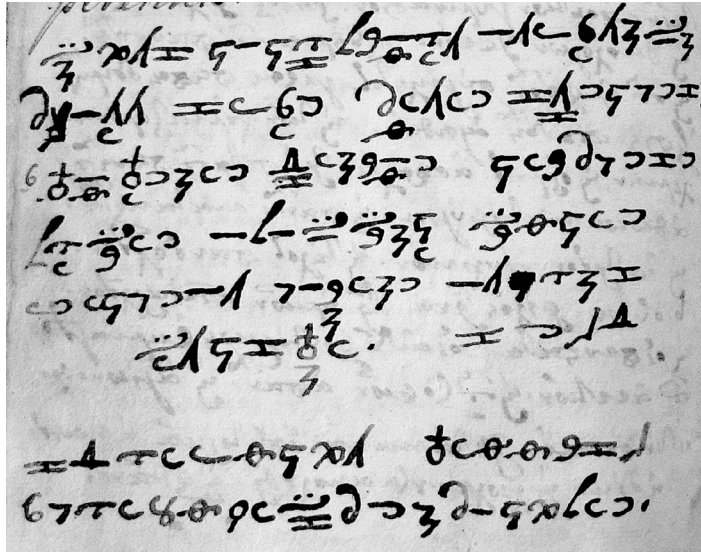
55. Στο ίδιο, σ. 325-337, 361-390, 483-489.

56. Β. Γεωργιάδης, «Εκκλησιαστικά πάρεργα», *Εκκλησιαστική Αλήθεια* 3 (1882-1883), 617-618.

Στις πρώτες σελίδες του ίδιου κώδικα (χφ 117, χωρίς αρίθμηση [φ. 5^β]) σώζεται και ένα άλλο κρυπτογράφημα, το οποίο αποκαλύπτει διαφορετικές πτυχές της κρυπτογραφίας του Καλλινίκου. Το κρυπτογράφημα αυτό είναι γραμμένο σε ένα τρίτο αλφάβητο, τα μισά γράμματα του οποίου έχουν ίδιο ή παρόμοιο σχήμα με τα γράμματα του υπ' αριθμόν 3 αλφαβήτου του πίνακα του Εϋ. Σκουβαρά, χωρίς όμως να έχουν και την ίδια θέση στην αλφαβητική σειρά ούτε να αντιστοιχούν στα ίδια γράμματα του ελληνικού αλφαβήτου. Ο Σκουβαράς δεν αναφέρεται στο έν λόγω κρυπτογράφημα, αλλά παραθέτει στον πίνακά του έξι γράμματα από το αλφάβητο το οποίο χρησιμοποιείται σε αυτό, πράγμα που ίσως σημαίνει ότι γνώριζε το κρυπτογράφημα αλλά δεν είχε καταφέρει να το έρμηνεύσει. Και είναι εύλογο, καθώς ο πρώην πατριάρχης δεν σημειώνει στο χειρόγραφο τα γράμματα του άγνωστου αυτού αλφαβήτου με τη σειρά των γραμμάτων του ελληνικού αλφαβήτου, όπως στις περιπτώσεις των δύο άλλων κρυπτογραφικών αλφαβήτων. Ωστόσο, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, παραθέτει τα γράμματα του τρίτου αυτού αλφαβήτου με μια διαφορετική σειρά, με έναν στίχο από αυτούς που χρησιμοποιούσαν οι λόγιοι από αιώνες και ο οποίος περιλαμβάνει όλα τα γράμματα της ελληνικής αλφαβήτου: «Αβροχίτων δ' ο φύλαξ θηροζυγοκαμφιμέτωπος».⁵⁷ Η λεπτομέρεια αυτή μάς επιτρέπει να υποθέσουμε ότι ο Καλλινίκος θεωρούσε το τρίτο αυτό κρυπτογραφικό αλφάβητο ως έναν μυστικό κώδικα που δεν έπρεπε να κοινοποιηθεί. Το περίεργο είναι ότι το κρυπτογράφημα αυτό γράφεται, όπως σημειώνεται, επίσης κρυπτογραφημένα, το 1762, δηλαδή σε μια περίοδο που ο εκπτωτος πατριάρχης πιθανώς είχε ήδη άθωωθεί –ή άθώωσή του του ανακοινώθηκε στις 22 Φεβρουαρίου/5 Μαρτίου της ίδιας χρονιάς–⁵⁸ και επομένως κυκλοφορούσε ελεύθερα. Μήπως λοιπόν τα τρία κρυπτογραφικά αλφάβητα δεν σχετίζονται με την έριδα του αναβαπτισμού, όπως θεωρεί δεδομένο ο Σκουβαράς; Ας δούμε όμως το έν λόγω κρυπτογράφημα και την έρμηνεία του:

57. I. Vassis, *Initia carminum byzantinorum* [Supplementa Byzantina. Texte und Untersuchungen, άρ. 8], Βερολίνο – Νέα Υόρκη 2005, σ. 4.

58. Ε. Ι. Λιναριτάκης, *Ο Οίκουμενικός Πατριάρχης...*, 6.π., σ. 108.

Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 117,
χωρίς ἀρίθμηση [φ. 5^α] (τμήμα)

¹ κίωνα τετραπλευρόν εν χθονι κει

² μ*εν/ον αχθ/ος μόνος αν/αστησαι

³ θδε/υδ/οσιος β/αιοι/ες τοιμησας

⁴ προ/κ/λος επεκ/εκ/λιτο κ/λυτος

⁵ ος οτησεν ηελίοις εν τρια

⁶ κ/ονταδ/ιο. α ψ ξ β

⁷ αβροχυτων δοφυλαξ

⁸ θηροζυγοκ/αμφιμετωπος.

¹ κίωνα: κίονα EA 682· εν: ἀει EA 682 ² * : γράμμα διαγραμμένο από τὸν Καλ-
λίνικο ³ θδε/υδ/οσιος: Θευδόσιος EA 682· βαιοι/ες: βασιλεὺς EA 682 ⁴⁻⁵ προκλος
επεκεκλιτο κλυτος ος οτησεν: Πρόκλω ἐπεκέκλετο, καὶ τόσος ἔσθη κίων EA 682
⁵⁻⁶ τριακονταδιο: τριακονταδύ EA 682 ⁷ αβροχυτων: ἀβροχίτων EA 538. EA:
Ἑλληνική Ἀνθολογία.

Μὲ ἐκπληξή διαπιστώνει κανεὶς ὅτι τὸ κρυπτογράφημα αὐτὸ δὲν ἔχει
καμιὰ σχέσηη μὲ τὴν ἔριδα τοῦ ἀναβαπτισμοῦ, ἀλλὰ ἀφορᾷ τὸν αἰγυπτιακὸ
ὀβελίσκο τῆς Κωνσταντινούπολης. Πρόκειται συγκεκριμένα γιὰ μίαν ἀπὸ

τις δύο επιγραφές που υπάρχουν στη βάση του όβελίσκου και μαρτυρούν την ανέγερση του μνημείου στον Ίπποδρομο από τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο Α'.⁵⁹ Το κρυπτογράφημα αυτό δεν φαίνεται να αποτελεί μια δοκιμή κρυπτογραφίας, καθώς η σελίδα του χειρογράφου στην οποία βρίσκεται φέρει τον τίτλο: «Εἰς τὸν ἐν Ἰπποδρόμῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὀβελίσκον» και, πριν από το κρυπτογράφημα, παρατίθενται, χωρίς να κρυπτογραφούνται, οι τρεις από τους πέντε στίχους της άλλης επιγραφής της βάσης του όβελίσκου, ή οποία είναι στα λατινικά: «Difficilis quodam dominis parere serenis. / Tuttus et extinctis palmam patare Tyrannis. / Omnia dheodhosio cedant sobilique perennis». Τα κείμενα των επιγραφών ήταν ήδη δημοσιευμένα στην εποχή του Καλλινίκου.⁶⁰ ωστόσο η δημοσιευμένη μορφή των κειμένων διαφέρει σημαντικά από εκείνη στην οποία τα παραθέτει ο Καλλνίκος, πράγμα που πιθανώς υποδηλώνει ότι η μεταγραφή των επιγραφών έγινε με αυτοψία.

Ο Καλλνίκος αναφέρεται στους όβελίσκους και όταν περιγράφει τα αρχαία μνημεία της Αιγύπτου, διηγούμενος το ταξίδι του προς το Σινά:

*Και πυραμίδες εἰς αὐτοῦ εὐρίσκονται τὰ μέρη
καὶ ὀβελίσκοι περισσοί, ὅπου νομίζεις χέρι
ἀνθρώπου νὰ μὴν ἔγγιξεν, ἀλλὰ μόνη ἡ φύσις
ἐγέννησ', ἔκαμεν αὐτά. Καὶ μὴν τὸ ἀπορήσης,
πῶς σώζονται τὰ λείψανα εἰς χιλιάδων χρόνους.
Τῆς ὕλης τὸ προτέρημα εἶναι πὺν τούτους μόνους
ὁ παναδαμάτωρ δὲν μπορεῖ διὰ νὰ ἀφανίσῃ.*

Ἄπο τις ταξιδιωτικὲς αὐτὲς ἐμπειρίες του εἶχε διαπιστώσει ἐπίσης ὅτι:

*Γράμματα δὲ ὀλιγοστὰ σώζονται τῶν Ἑλλήνων
εἰς ὀβελίσκους καὶ γλυπτὰ τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων
τῶν Πτολεμαίων δηλαδὴ εἰς γῆν Αἰγύπτου ὄλην (...).*⁶¹

Σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο τοῦ χφ 117, ὁ ἐξόριστος πατριάρχης μᾶς δίνει ἓναν

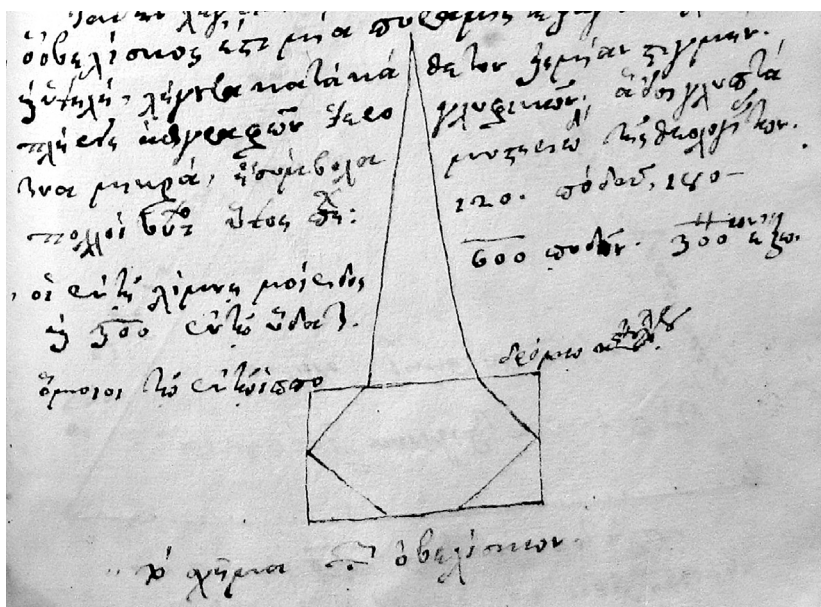
59. Βλ., γιὰ παράδειγμα, Ε. Θωμᾶ, *Ἀρχαιολογία Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ ὀβελίσκος καὶ ἡ ἐνταῦθα ὀφιώδης καὶ κτιστὴ στήλη, ἐν οἷς καὶ τινα περὶ τοῦ Ἰπποδρόμου*, τχ. Α', Κωνσταντινούπολη 1874, σ. 20-22.

60. Τὰ κείμενα καὶ τῶν δύο ἐπιγραφῶν δημοσίευσε ὁ Ρ. Gyllius, *De topographia Constantinopoleos, et de illius antiquitatibus libri quatuor*, Λυὸν 1561, σ. 87· ἔκτοσε γνώρισαν πολλὲς δημοσιεύσεις.

61. Βλ. ἀντίστοιχα Α. Τσελίκας (ἐκδ.), *Καλλινίκου Γ' πατριάρχου...*, ὁ.π., σ. 148, 150.

όρισμό τῶν ἐντυπωσιακῶν αὐτῶν μνημείων, σχεδιάζει τὸ σχῆμα τους καὶ συγκρίνει τὸ ὕψος τους στὴν Αἴγυπτο μὲ ἐκεῖνο τοῦ ὀβελίσκου τῆς Κωνσταντινούπολης:

«Ὁ ὀβελίσκος ἔστι μία πυραμὶς τετράγωνος, λεπτή καὶ ὑψηλή, λήγουσα κατὰ κάθετον εἰς μίαν στιγμὴν, πλήρης ἐπιγραφῶν ἱερογλυφικῶν, ἃ εἰσι γλυπτὰ τινα μικρά, ἢ σύμβολα μυστηριώδη τῆς θεολογίας των. Πολλοὶ τούτων (ἔχουν) ὕψος πήχεις 120, πόδας 180. Οἱ ἐν τῇ λίμνῃ Μοίριδος (εἶναι) 600 ποδῶν, 300 ποδῶν ἔξω καὶ 300 ἐν τῷ ὕδατι. Ὅμοιοι (εἶναι) τῷ ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ Κωνσταντινουπόλεως.»⁶²

Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 117, φ. 267^α (τιμήμα)

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Καλλινίκου γιὰ τὰ ἀρχαῖα «ἐσκεπασμένα ἀπὸ ἱερογλυφικά»⁶³ μνημεῖα τῆς Αἴγυπτου ἐδράζεται ἀσφαλῶς στοὺς μύθους ποὺ ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἡ δυτικοευρωπαϊκὴ λογιόσύνη εἶχε καλλιεργήσει γιὰ

62. Δημόσια Βιβλιοθήκη Ζαγοράς, χφ 117, φ. 267^α.

63. Α. Τσελίκας (ἐκδ.), *Καλλινίκου Γ' πατριάρχου...*, ὁ.π., σ. 106.

τὴν ἀρχαία αὐτὴ χώρα, ὡς πατρίδα τῆς γνώσης καὶ τῶν μυστηρίων. Μάλιστα, τὰ ἱερογλυφικὰ θεωροῦνταν ὡς ἓνας κρυπτογραφικὸς κώδικας τῆς ἀρχαίας σοφίας καί, κατ' ἐπέκταση, ἱερογλυφικὰ ὀνομάζονταν ὅλα τὰ αἰνιγματικὰ ἀλφάβητα.⁶⁴ Κατὰ ἀνάλογο τρόπο, ὁ Καλλίνικος ἀπέκρυψε τὸ κείμενο τῆς ἐλληνικῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ὀβελίσκου, γράφοντάς το μὲ τὸ δικό του αἰνιγματικὸ ἀλφάβητο, γιὰ νὰ μὴν κοινοποιηθεῖ. Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ ἀποτυπώνει πιθανῶς ἓναν τρόπο σκέψης παρόμοιο μὲ ἐκεῖνον τῶν λογίων τῆς βυζαντινῆς περιόδου, οἱ ὅποιοι κρυπτογραφοῦσαν τὶς μαγικὲς ἐπωδούς,⁶⁵ πιστεύοντας, προφανῶς, στὴ θεουργικὴ δύναμή τους καὶ ἀποτρέποντας, μὲ τὴν κρυπτογράφηση, τὴ χρῆση τους ἀπὸ βέβηλους.

Ἄς ἐπιστρέψουμε ὅμως στὸν τεκτονισμό. Τὸ κείμενο τῆς «Εἰδήσεως τῶν τάξεων τῶν Μουρατόρων», ὅπως σημειώθηκε, κλείνει μὲ τὸ «Ἀλφάβητον τῶν Μουρατόρων», τοῦ ὁποίου ὅμως οἱ χαρακτῆρες παρατίθενται μόνον στὸν κώδικα τοῦ Δαπόντε.

Μονὴ Ξηροποτάμου, χφ 255, φ. 251^β (τμῆμα)

Τὸ γαλλικὸ πρότυπο τοῦ ἐλληνικοῦ αὐτοῦ κειμένου δὲν παρουσιάζει κανένα ἀλφάβητο, ἐνῶ τὸ γνωστὸ ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τεκτονικὸ ἀλφάβητο,⁶⁶ τοῦ ὁποίου οἱ χαρακτῆρες σχηματίζονται ἀπὸ τεθλασμένες

64. Βλ. διεξοδικὰ Ch. Grell (ἐπιμ.), *L'Égypte imaginaire de la Renaissance à Champollion. Colloque en Sorbonne*, Παρίσι 2001, ἰδιαιτέρα τὴν «Introduction» τοῦ ἐπιμελητῆ τῆς ἔκδοσης, σ. 5-12. Πβ. τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Παναγιώτη Νικουσίου γιὰ τὰ ἱερογλυφικὰ τοῦ ὀβελίσκου τῆς Κωνσταντινούπολης, τὸ ὁποῖο ἐξετάζω στὴ μελέτη μου *Ἀναμένοντας τὸ τέλος τοῦ κόσμου τὸν 17ο αἰῶνα. Ὁ ἐβραῖος μεσσίας καὶ ὁ μέγας διερχομῆνας* [Βιβλιοθήκη Ἱστορίας τῶν Ἰδεῶν, ἀρ. 8 – INE/EIE, ἀρ. 120], Ἀθήνα 2011, σ. 178-183.

65. E. Mioni, *Εἰσαγωγή...*, ὁ.π., σ. 111.

66. Βλ., γιὰ παράδειγμα, [Péreau], *L'Ordre des francs-maçons trahi, et le secret des mopses revelé*, Ἀμστερνταμ 1745, σ. 174-178. Γιὰ τὴν κρυπτογραφία στὸν τεκτονισμό συνοπτικὰ βλ. Α. Χ. Ριζόπουλος, *Ἑλληνικὸ Τεκτονικὸ Ἐγχειρίδιο*, ὁ.π., σ. 179-180.

γραμμαές και τελείες, δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ «Ἀλφάβητο τῶν Μουρατόρων». Ἄλλωστε, τὸ δεύτερο ἔχει εἴκοσι τέσσερα καὶ ὄχι εἴκοσι ἕξι γράμματα καί, ἐπομένως, εἶναι ἀντίστοιχο τοῦ ἐλληνικοῦ καὶ ὄχι τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου. Θὰ μπορούσε ὅμως κανεὶς τουλάχιστον νὰ ὑποστηρίξει ὅτι μερικοὶ χαρακτῆρες τοῦ «Ἀλφάβητο τῶν Μουρατόρων» μιμοῦνται τοὺς τεκτονικούς, καθὼς ἀποτελοῦνται ἀπὸ γραμμὲς καὶ τελείες. Μεγαλύτερη εἶναι ἡ σχέση τοῦ «Ἀλφάβητο τῶν Μουρατόρων» μὲ τὰ κρυπτογραφικὰ ἀλφάβητα τοῦ Καλλινίκου, ἀφοῦ περισσότερα γράμματα τοῦ μοιάζουν ἢ ταυτίζονται στὸ σχῆμα τους μὲ γράμματα τῶν τριῶν αὐτῶν ἀλφαβήτων. Ἡ σύμπτωση αὐτὴ ἀποκλείει τὴν πιθανότητα οἱ χαρακτῆρες τοῦ «Ἀλφάβητο τῶν Μουρατόρων» νὰ συνιστοῦν συλλήβδην ἐπινόηση τοῦ Δαπόντε. Ἐπιπλέον, τὰ κρυπτογραφικὰ ἀλφάβητα τοῦ Καλλινίκου ἔχουν ἐπίσης γράμματα τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἀπὸ γραμμὲς καὶ τελείες. Ἄν ἀποδειχθεῖ ὅτι τὰ κρυπτογραφικὰ αὐτὰ ἀλφάβητα χρησιμοποιοῦνταν καὶ ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα, τότε θὰ πρέπει νὰ θεωροῦμε βέβαιη τὴν ὕπαρξη μιᾶς μορφῆς μυστικῆς δικτύωσης ἀνθρώπων στὸν ἐλληνόφωνο χῶρο ἤδη πρὶν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰώνα. Ἄξιζαι νὰ προστεθεῖ ὅτι ὑπάρχουν ἐνδείξεις γιὰ συμμετοχὴ Ἑλλήνων σὲ μιὰ μυστικὴ ἐταιρεία Μασσαλιωτῶν τοῦ Γαλατᾶ (*Ordre de la Grappe*) στὶς ἀρχὲς τοῦ ἴδιου αἰώνα.⁶⁷

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΖΑΚΙΩΤΗΣ

67. Th. Zarcone, «Sociétés fraternelles et loges maçonniques marseillaises à Constantinople au XVIIIe siècle», στὸ P.-Y. Beaupaire – K. Loïselle – J.-M. Mercier – T. Zarcone (ἐπιμ.), *Diffusions et circulations des pratiques maçonniques en Europe et en Méditerranée XVIIIe-XIXe siècles*, Παρίσι 2012 (ὑπὸ ἔκδοση).

Résumé

LA « NOUVELLE DES RITES DES MURATORI »
ET LA PERCEPTION DE LA FRANC-MAÇONNERIE
PAR LE PATRIARCHE ŒCUMÉNIQUE KALLINIKOS III

Un texte manuscrit grec du XVIIIe siècle, conservé en deux versions et décrivant la cérémonie de réception d'un nouveau franc-maçon, est la plus ancienne source grecque connue relative à la Franc-maçonnerie ; la première version qui, comme l'a constaté A. Anghélou, est plus étendue sur quelques points et comprend certains éléments linguistiques italiens, se trouve dans un manuscrit provenant de la bibliothèque du patriarche œcuménique Kallinikos III (1757). Dans le présent article, on examine tout d'abord la relation entre les deux versions, on détermine le caractère du texte et on recherche son prototype étranger, qui n'est finalement qu'un texte connu sous le titre de « pamphlet d'Hérault » ou « rituel d'Hérault ». Ensuite, on étudie la perception de la Franc-maçonnerie par Kallinikos III et en général par le clergé orthodoxe vers le milieu du XVIIIe siècle, en la rapprochant des discordes ecclésiastiques orthodoxes de l'époque. Enfin, on réfléchit sur les alphabets cryptographiques attestés dans des manuscrits de Kallinikos III et sur celui présenté comme « maçonnique » dans la deuxième version du texte grec en question.

GEORGES KOUTZAKIOTIS